

PENTRU O BAZĂ A CULTURII MODERNE PRIN
DREPTUL LA INFORMARE AL FIECĂRUI CETĂȚEAN

FONDATOR

George
Asachi
1829

Zilbina

SERIE NOUĂ
REDACTOR:
CORNELIU LEU

ANUL CLXXVIII
octombrie – noiembrie
2006

ROMÂNESCĂ

R. Co. R. 1997 distinsă cu ordinul MERITUL CULTURAL în grad de Mare Ofițer și cu ORDINUL ZIARIȘTILOR clasa I - aur M.P.S.R.

Turla de 73 de metri a bisericii din Surdești
Maramureșului, construită la 1721

O DEZBATERE DE
MARE IMPORTANTĂ
CETĂȚENEASCĂ

R. Co. R.
1997

ÎN PREGĂTIREA CELEI DE A ȘAPTEA EDIȚII

a

**CONSFĂTUIRII NAȚIONALE
A INTELLECTUALILOR DE LA SATE:**

**„BUGETUL CETĂȚEANULUI ȘI
ABUZURILE FACTURĂRILOR
MONOPOLISTE - ÎNGRĂDIREA ORICĂREI
ÎNCERCĂRI DE AGRESARE
MONOPOLISTĂ A DREPTULUI DE
OPȚIUNE PE O PIAȚĂ LIBERĂ”**

FUNDAȚIA NOASTRĂ PROPUNE CELE DE MAI SUS
DREPT TEMĂ DE DEZBATERE A EDITIEI PE ANUL ACESTA
ȘI APEL ADRESAT AUTORITĂȚILOR PUBLICE IMPLICATE

Crestinism - Standarde de civilizație - Globalizare

Integrarea în anul 2007 a românilor în UE / Uniunea Europeană, urmașa Sfântului Imperiu Roman, presupune un cadru și unele condiții: (1.) creștinism; (2.) standarde de civilizație, aquisul comunitar, codul canonic laicizat și modernizat; (3.) performanțe economice impuse de economia de piață globalizată.

1. CRESTINISM: Anul acesta se sărbătorește 1900 de ani de la integrarea Daciei în Imperiul Roman de către Împăratul Traian. Aurelian retrage armata la sud de Dunăre, dar romanitatea se afirmă de ambele maluri. Românii se nasc creștini. Imperiul se rupe în două, și ei ajung astfel obedienți greco-slavilor, care le impun cu forța limba și ierarhia lor sacră. De la Schisma din 1054 românii sunt în tabăra ortodoxă greco-slavă, antilatină și supraviețuiesc într-o cultură de anonim rurală și orală. Aspirația lor la civilizația latină, n-a încetat însă niciodată. Nici Roma nu-i uită. Conciliile de la Lateran 1214, Florența 1437 și Vatican 1965 caută să depășească blocajele de comunicare și să-i unească pe toți creștinii...

2. STANDARDE DE CIVILIZAȚIE: Revoluția Franceză a încercat să depășească barierele de
(continuare în pag.6) **prof.dr. Viorel ROMAN**

Considerând dreptul cetățeanului la opțiunea liberă față de prețurile oricărui produs, o condiție esențială a economiei de piață care se constituie ca bază materială a oricărui democrații, subliniind faptul că întreaga legislație a statului de drept condamnă acțiunile monopoliste și că orice mentalitate democratică le consideră pe acestea drept încercări mascate de continuare a unor forme de administrație publică totalitaristă, organizațiile noastre propun participanților la cea de a șaptea ediție a Consfătuirii naționale a intelectualilor de la sate care se va desfășura în prima decadă a lunii noiembrie 2006, să ia în dezbatere această temă și să inventarieze toate formele și societățile comerciale din economia contemporană a țării care atentează la elementarul drept cetățenesc de a dispune fiecare persoană, așa cum vrea, de propriul ei buget. Acestea, din lipsă de concurență, ajung să domine de unele singure mijloacele de furnizare sau prestare dintr-un anumit domeniu al necesităților populației și practică prețuri de monopol decizând tarife și redactând contracte de abonament în mod unilateral, cetățeanul-consumator fiind obligat să le accepte ca atare.

Sugerând doar câteva direcții dintre serviciile publice sau prestațiile de furnizare de produse elementar necesare, cum ar fi cele din domeniul aprovizionării cu apă, energie electrică, gaze naturale, termoficare și alte domenii care nu permit decât procedul abonării la un singur furnizor, din domeniul căilor ferate și al altor mijloace de transport sau de prestări de servicii care permit doar tarifarea prin decizia unilaterală a furnizorului, ca și din alte domenii în care furnizori de produse sau prestatori de servicii își împart teritorial piața pentru a aplica prețuri unice pe care le convin ei între ei în defavoarea consumatorilor, anunțăm de pe acum această

(continuare în pag.2)

CONSFĂTUIREA NAȚIONALĂ A INTELLECTUALILOR DE LA SATE

-APEL ÎN PREGĂTIREA CELEI DE A ȘAPTEA EDIȚII-

(continuare din pag1)

dezbateri tocmai pentru a-i preveni pe participanți, a-i îndemna să strângă, de pe planul lor local, cât mai multe asemenea exemple și a-i ruga să se gândească la măsuri de administrație publică locală și la propuneri legislative pe care această ediție a Consfătuirii noastre naționale să le propună.

În acest sens, Fundația Episcopul Grigorie Leu – Mișcare Pentru Progresul Satului Românesc, în colaborare cu Asociația Comunelor din România, cu care organizează împreună anunțata Consfătuire, roagă ca toate filialele lor să ia în discuție această temă, să strângă, întru susținerea ei, cât mai multe exemple de tarife care nu permit cetățeanului dreptul la alegere și opțiune liberă și să definească toate domeniile economice în care aceste practici monopoliste continuă să existe fie direct, fie mascat, prin modalități de cartelare a unor societăți comerciale. În același timp, membrii filialelor și sucursalelor sunt rugați să pregătească exemple de măsuri luate de administrațiile publice locale pentru prevenirea unor asemenea lezări a bugetelor cetățenilor, pentru ca ele să poată fi popularizate și extinse și, concomitent cu acestea, să vină cu propuneri de măsuri zonale sau naționale, propuneri de acțiuni ale unor organisme centrale și propuneri legislative pe care Consfătuirea națională va urma să le promoveze.

Pentru buna pregătire a acestei dezbateri, organizatorii fac un călduros apel la ministere, organisme guvernamentale, instituții

publice centrale și ale opiniei publice să ia în considerație această propunere de tematică pe care o facem, să colaboreze pentru o cât mai productivă moderare a ei și să participe la ea cu propriile lor idei și propuneri.

Același apel, lansat din dorința sinceră de cooperare pe această temă, este adresat tuturor redacțiilor de presă scrisă și audio-vizuală, însoțit de anunțul că suntem deschiși la orice formă de parteneriat media pe această temă, atât în pregătirea Consfătuirii, cât și în timpul ei, ca și în alte manifestări pe care le va determina ulterior aceasta.

Pornind de la ideea că unul dintre cele mai importante aspecte ale democratismului vieții noastre contemporane și ale respectului interuman determinat de ea, poate fi preocuparea pentru dreptul fiecăruia asupra bugetului personal și grija solidară pe care ne-o purtăm reciproc în fața unor tentative de agresare a veniturilor materiale ale cetățeanului; că, în același timp, pluralismul și dreptul cetățeanului la opțiune trebuie să fie o trăsătură a tuturor domeniilor vieții materiale și spirituale, considerăm că, printr-un asemenea demers, se va putea spune un cuvânt hotărâtor în cele mai de bază aspecte ale unor probleme de interes general în societatea noastră.

Scopul acestui apel este îngrădirea oricărei încercări de agresare monopolistă a dreptului de opțiune pe o piață liberă.

Albina românească

publicație a
MIȘCĂRII PENTRU PROGRESUL
SATULUI ROMÂNESC - FUNDATIA EPISCOPUL
GRIGORIE LEU

realizată în colaborare cu

ASOCIAȚIA COMUNELOR DIN ROMÂNIA

editof: CASA DE EDITURA ȘI PRODUCTIE AUDIO-VIDEO-FILM „REALITATEA“.

Înregistrată la Registrul Comerțului

J40/5587/1991

Cod fiscal: R33954;

cont la Banc Post - Sucursala Moșilor

nr. RO11BPOS70202902964ROL01

Cod Publicații Poștă 19086

ISSN 1583-2546

REDACȚIA:

Nicolae Dragoș și Emil Drăghici - senior editori; **Dragoș Sarchizian** - secretar general de redacție; **Ștefan Naciu, Gheorghe Manea, Sergiu Târa, Alexandru Dumitriu, Simona Constantinescu, Antoaneta Matei**

Director marketing și publicitate - **Tudor Leu**. Tehnoredactare computerizată - **Veronica Ionescu**. Adresa: Redacția și Administrația: bd. Dacia nr. 126, sector 2, București 020064. Telefon: 021 6105659; Fax: 021 2105411;

E-mail: albina@vipnet.ro;

Internet: www.vipnet.ro/albina**Abonamente: 240.000 lei anual,****120.000 lei - 6 luni, 60.000 lei - 3 luni.****prețul unui exemplar - 20.000 lei****Abonamente de sprijin: 1 milion lei anual.**

Tipărit la Tipografia ANA

ASOCIAȚIA COMUNELOR DIN ROMÂNIA PROPUNE

Proiect propus de Asociația Comunelor din România pentru corectarea unei erori în aprecierea responsabilităților primarilor și viceprimarilor

(a se vedea în pag 5 și o emoționantă argumentare făcută de primarul comunei Tulgheș)

CONSIDERĂM NECESARĂ O ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

privind completarea Legii nr.263/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.209/2005 pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul proprietății

Prin Programul de guvernare pentru perioada 2005-2008, Guvernul României și-a propus, ca obiectiv prioritar, întărirea capacității instituționale din administrația publică locală; în vederea susținerii acestui obiectiv este necesară asigurarea unui cadru legal prin care să se elimine inechitățile create prin neacordarea a unor drepturi de natură salarială persoanelor care ocupă funcții de demnitate publică alese, din administrația publică locală, implicate în mod direct în organizarea executării și executării în concret a actelor normative din domeniul restituirii proprietăților, în special la nivelul primăriilor, în condițiile în care salariații din subordinea acestora, pot beneficia de spor lunar de dificultate. În acest sens și pentru a se evita aplicarea neunitară a legii, ca urmare a unor acțiuni în instanță în curs de soluționare, precum și a unor practici și soluții diferite la nivel național, se impune, în regim de urgență, reglementarea situației privind acordarea indemnizației complementare de dificultate persoanelor care ocupă funcții de demnitate publică alese, din administrația publică locală, ca măsură reparatorie a faptului că acestea nu pot beneficia de alte sporuri prevăzute de lege, ținând seama de faptul că sumele aferente acestor drepturi de natură salarială nu constituie un efort suplimentar pe seama bugetului de stat, cu influențe negative asupra indicelui de inflație, având în vedere faptul că Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților, prin Corpul de control, constată că în teritoriu se întâmpină dificultăți în aplicarea legislației, ceea ce periclitează punerea în posesie a proprietarilor de drept și îndeplinirea obligațiilor ce revin statului român în angajamentele internaționale asumate, în special în privința respectării angajamentelor ce revin Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților la pct. 1.5 din Planul de măsuri prioritare pentru integrarea europeană pentru perioada noiembrie 2005 - decembrie 2006 - Criterii politice – „Drepturile omului”, întrucât toate aceste elemente vizează interesul public și constituie situații extraordinare, a căror reglementare nu poate fi amânată, în temeiul art.115 alin.(4) din Constituția României, republicată.

Articol unic.- După art.II al Legii nr.263/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.209/2005 pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul proprietății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.572 din 3 iulie 2006, se introduce un nou alineat, alineatul III, cu următorul cuprins:

„Art.III.- (1) Persoanele care ocupă funcții de demnitate publică alese, din administrația publică locală, beneficiază lunar de o indemnizație complementară de dificultate de 50 % din indemnizația corespunzătoare funcției respective, în cazul în care sunt implicate în mod direct în aplicarea:

a) Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr.83/1999 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România, republicată, pe o perioadă de 2 ani calculată de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență;

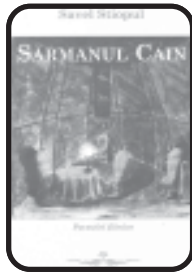
b) legilor fondului funciar, ca membrii în comisiile constituite în baza art. 12 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pe o perioadă de un an calculată de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

(2) Indemnizațiile prevăzute la alin.(1) se asigură din bugetele locale ale unităților administrativ-teritoriale la nivelul cărora sunt alese persoanele respective.”

ACTUALITATEA LITERAR -ARTISTICĂ

SAVEL STIOPUL – 80

La sala „Jean Georgescu” a cinematotecei de la „Eforie” a avut loc o emoționantă manifestare de omagiere consacrată împlinirii vârstei de

80 de ani a cunoscutului regizor, un virtuos al filmului și al culturii cinematografice, Savel Stiopul.

Cu acest prilej a fost lansat volumul „Sărmanul Cain” – povestiri filmice, cea de a patra carte apărută sub semnătura prestigiosului cineast despre personalitatea cărui s-au rostit cu competența profesioniștilor scriitorul Bedros Horasangian și criticul de film Călin Stănculescu.

Regizându-și, de această dată propriile povești, Savel Stiopul aduce în lumina triparului două scenarii – „Sărmanul Cain” și „În fundătură” – care, din păcate, n-au devenit filme, precum și șapte povestiri pentru prieteni scrise – după cum mărturisește autorul – pentru scurt metraje alb-negru. Dintre acestea, patru s-au filmat pentru „Anotimpuri” film care se constituie ca un argument elocvent privind specialul talent al regizorului octogenar.

În cadrul manifestării omagiale a fost proiectat filmul „Falansterul”(scenariul literar Florian Avramescu și Nicolae Dragoș) despre care Savel Stiopul a declarat că reprezintă cea mai importantă creație cinematografică dintre numeroasele pe care și-a pus amprenta cu sensibilitatea sa aparte și puterea de a privi lumea cu ajutorul unor surprinzătoare metafore vizuale.

Versiunea inedită a acestui film produs în anul 1979, realizată în anul 2005 ca o versiune lungă integrală Redux originală, are darul de a fi recuperat secvențe la care autorul a fost obligat să renunțe cu decenii în urmă. Astfel, ea aduce în prezent spectaculosul moment istoric al înființării în 1835-1836, de către inginerul hotarnic Teodor Diamant, a „Societății fraților agronomi și

manufacturieri” de la Scăieni-Prahova.

Participant direct la evenimentele din Decembrie 1989, Savel Stiopul publică în recentul său volum tocmai scenariul care dă și titlul, ca o evocare a zilelor în care s-a simțit pe baricade. De altfel, caracterizându-l, scriitorul Radu Cosașu nu ezită să afirme că „Savel e gingășia subversivă, delicatețea permanent revoltată, pericolul sa orice revoluționar de catifea”. Cartea este dedicată unui șir lung de nume feminine pe care autorul, șotic și la această vârstă, le evocă fără a le dezvălui și identitatea în raport cu propria-i persoană.

CRINUL SATELOR SAU VALORIFICAREA TRADITIEI

Animați de voința de a se dedica slujirii înălțării spirituale a satului, intelectuali ai Gorjului au înființat, între cele două războaie

mondiale, Societatea cultural-științifică „Jaleșul” din comuna Stolojani care, pe lângă multiplele inițiative culturale și-a înscris-o și pe aceea a editării unei reviste destinată valorificării ofertelor culturale ale acelor locuri generoase în privința diverselor manifestări de artă populară, în interesante tradiții și obiceiuri.

Revista se numea „Crinul satelor” și, datorită condițiilor vremii nu a avut o viață prea îndelungată, dar a rămas în conștiința oamenilor locului ca un veritabil reper spiritual.

Astăzi, adică în anii de după 1990, un fiu al acestui spațiu cultural, doctorul Gheorghe Gărdu, a luat – inițiativa de a recrea societatea „Jaleșul” și, desigur, de a reînființa revista. Între inițiativele de rezonanță ale societății, pe lângă revista „Crinul satelor” care, în noua serie, a ajuns la cea de a 18 apariție, s-a înscris și simpozionul național cu genericul „Satul românesc tradițional” a cărui cea de a XIV-a ediție a avut loc în zilele de 9-10 septembrie 2006, în două localități ale județului: satul Raci, din

comuna Negomir și în comuna Arcani.

Dintre numeroasele comunicări prezentate s-au impus cu deosebire cele consacrate cercetării unor preocupări ale oamenilor din zonă, dar nu numai evidențiindu-se contribuția specifică a acestora la civilizația rurală. S-au enunțat astfel importante considerații privind portul popular („veșmintele la locuitorii din Raci”, sau portul românesc năsăudean), despre devenirile unor așezări din Gorj, olărit, etc. De mult interes s-au bucurat comunicările consacrate evocării unui pictor gorjean la mănăstirea Argeș, celui dintâi poet în grai bănățean, poezilor din Valea Jaleșului, semnificației tabloului votiv din biserica satului Câmpofeni-Gorj, toponimelor din satele gorjenești, muzeului uneltelor agricole din Arcani-Gorj, etc.

Manifestările celor două zile au prilejuit lansarea unor cărți („Dezvălmășire și indiviziune la moșneni proprietari din Apele Vii” de Daniel Ciobotea și „Carte tipărită și încălțată” de Teofil Bradea), vernisajul expozițiilor de artă populară din comuna Negomir și din Bistrița-Năsăud, un impresionant moment folcloric susținut de elevii ai școlii Negomir, îndrumați cu pasiune de învățătorul Ion Luican, vizitarea muzeului sătesc al uneltelor agricole din comuna Arcani care poartă numele inițiatorului său, profesorul Grigore Pupăză, cel care sub deviza „Aici dăm mâna cu străbunii” a izbutit, începând din anul 1965 să reînvie prin mii de valoroase exponate trecutul satelor de pe Valea Jaleșului.

Și, bine-nțeles, de o firească audiență s-a bucurat noul număr al revistei „Crinul satelor”, periodic al societății cultural-științifice „Jaleșul” editată de Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale-Gorj, din al cărei cuprins fac parte multe dintre comunicările prezentate la simpozion precum și alte materiale de interes.

Prezența la manifestările amintite a președintelui Consiliului Județean Gorj, Ion Călinoiu, a primarilor din Negomir și Arcani, Ion Gruiescu și, respectiv, Daniel Drumen, a directorului Direcției pentru Cultură, Culte și Patrimoniu Cultural Național-Gorj, Olimpia Bratu și a directorului CJPCPCT- Gorj Ion Cepoi, a cadrelor didactice, preoților, altor intelectuali din cele două comune, a numeroși săteni, s-au adăugat firesc și încurajator pentru cei ce s-au dedicat păstrării și dezvoltării civilizației rurale.

Și, pentru semnificația gestului, vom consemna faptul că, în sprijinirea ducerii la bun sfârșit a frumoasei inițiative culturale s-a angajat și Liga Culturală „Fiii Gorjului” prin președintele ei, ziaristul Alexandru Păsărin și vicepreședintele ing. Sabin Stamatescu, acesta din urmă fiu al satului Raci, care a sponsorizat manifestarea, fiind înfăptuitor și al altor realizări edilitare și culturale în comuna natală, așa cum se cuvine a fi adevărații fii ai satelor noastre !

GRAIUL APELOR – un grai înțelept în folosul școlărilor

Tot din Gorj, dintr-un sat aflat pe Valea Jaleșului – Ceauru-Bălești – a ajuns la redacția noastră revista „Graiul apelor” nr. 4, o frumoasă revistă școlară în paginile căreia am remarcat

preocuparea pentru acuratețea exprimării, izvorâtă din conștiința necesității de a îndrepta cititorii-elevi, prin condeiele colaboratorilor, spre o atitudine de respect față de graiul românesc. Relatările despre omagierea lui Mihai Eminescu în Floreștii Gorjului, unde poetul și-a petrecut o vară la conacul junimistului Nicolae Mandrea, informațiile privitoare la prezența poetului nepereche în memoria filatelică, numismatică, în cartofile (Vasile Nelu) concentratul studiu consacrat relației Alecsandri-Eminescu (Zenovie Cărlugea), comentariul operei

Reluăm și continuăm demersul nostru

Încă de anul trecut, în cadrul desfășurării celei de a VI-a ediții a Consfăturii Naționale a Intelectualilor de la Sate, ca urmare a unei întregi campanii de constatare și monitorizare dusă de revista noastră, am atras atenția asupra fenomenului de izolare culturală în jurul a diferite centre zonale, din pricina căreia creația literar-artistică, bogată, de altfel, în contemporaneitatea noastră, este minată de necunoaștere, de nepopularizare, de lipsa de legătură și lipsa de coerență. Acea coerență pe care, concomitent cu descentralizarea, ar trebui să i-o ofere o concepție sănătoasă asupra politicilor culturale necesare în afirmarea identității noastre.

Am propus schema unei rețele de legături directe, orizontale și democratice, descentralizate și stimulative, față de care guvernarea să-și facă doar datoria de impulsione, facilitare a cunoașterii reciproce și subliniere a valorilor creației noastre în circuitul internațional de care au nevoie. Fapt pentru care, în această pagină a numărului trecut am inaugurat filele unui dosar pe care-l vom alcătui și amplifica lună de lună, pînă ce vom ajunge să adunăm forțe ale societății civile care, prin susținere de opinie publică, să suplinească ceea ce nu se face pe linie de stat pentru coerența unei politici culturale românești contemporane. Așteptăm din partea cititorilor și colaboratorilor consemnarea evenimentelor culturale și a aparițiilor editoriale din toate localitățile țării.

ACTUALITATEA LITERAR -ARTISTICĂ ACTUALITATEA

a două personalități creatoare date țării și lumii de Gorj, poezia argheziană (Aureliu Goci) și opera lui Brâncuși (Sorana Georgescu-Gorjan), prezentarea istoricului municipiului Târgu-Jiu, în anul sărbătoririi a șase secole de atestare documentară (Ion Cepoi), evidențierea inițiativei de înființare a teatrului de marionete „Pinocchio” de către un neobosit animator cultural Viorel Gârbaciu (Valentin Tașcu), precum și materiale cu vădit impact didactic: „Primii pași spre școală” (înv. Maria Tămășescu), „Învățătorul, personalitate didactică” (înv. Grigore Tămășescu), „Copilăria, sursă a vitalității umane” (înv. Doina Papuc), rubrica de prezentare a unor poeți gorjeni (în acest număr poetul Ion Sanda), precum și publicarea versurilor unor elevi ai școlii, toate laolaltă aduc mărturia preocupării cadrelor didactice ale școlii din Ceauru de a-i îndrepta pe elevii lor încă din primii ani de școală către frumos și durabil, de a-i forma în spiritul respectului pentru istoria și cultura neamului, pentru valorile țării.

Este de așteptat ca în numerele viitoare, prezența elevilor și cadrelor didactice să prevaleze celei a scriitorilor consacrați.

PAUL ARETZU – VIZIUNI CRITICE

editura „Ramuri”, Craiova, 2005

Lucrarea semnată de Paul Aretzu este de fapt o culegere de recenzii, fiind analizate literar volumele unor nume sonore din literatura contemporană autohtonă, precum Ana Blandiana, Ilie Constantin, Doina Uricariu, Nichita Danilov și nu numai. Autorul conturează astfel un dublu profil al profesiei de critic; atât postura hei-rupistă de a fora în abatajele metaforei, cu jăratul frumosului lipit în suflet, ca și praful de cărbune de pe chipurile minerilor, pentru a trimite apoi materia brută la prepararea esteticului, adică în paginile de critică. Dar totodată, Paul Aretzu consolidează legătura osmotică dintre critic și scriitor, ambii având nevoie de această reciprocitate creativă pentru a subzista posterității. Criticii ar rămâne șomeri în combinatele literaturii fără scriitori. Și se promovează simultan. De altfel, autorul admite în prefață că „un critic chiar face cărți din cărți. El este un cititor profitor. Fiind foarte ocupat cu munca lui, timpul de trăire afectivă este foarte redus și, de aceea, trăiește prin delegație, din citit, dând credit creației autorilor; este un viețuitor stilistic. Altfel, criticul literar se citește pe sine prin alții. El își citește lecturile, pregătirea teoretică.” De asemenea, autorul avertizează de percepția deformată asupra criticii, rezumată la dispute fără valoare, totul pentru a

epata și a câștiga cititorul. Un cititor care, a fost retrogradat și înlocuit de la rangul de „modelul omului cultural, niciodată satisfăcut, cu cel al omului superficial informat, plin de suficiență.” Îngrijorat de imensul dezinteres al publicului pentru versuri, Paul Aretzu, prin „Viziuni critice” importă poezie în frază. Nu știu dacă s-a brevetat această inovație accidentală, forțată, de a suda poezia cu critica; deoarece, alăturând cele două extreme, de o parte meșteșugarul de estetic, poetul și de cealaltă responsabilul cu expertiza, respectiv criticul, s-a născut, într-o perioadă în care proza domină la nivel de...rating, un nou stil literar: poezia în critică. Deși critica există dintotdeauna, de-abia acum, se poate vorbi despre îmbinarea perfectă și utilă dintre cele două. Poezie gata criticată, într-o proză de analiză. Ar fi interesant de urmărit dacă astfel, prin această metodă de Ilf și Petrov, poezia o să aibă mai mult succes.

ION HOREA – REVERSURI

editura „Ardealul”, Tg. Mureș, 2005

Discutam odată cu cineva despre sacralitatea poeziei. Și îi spuneam respectivei persoane că poeziile au o oră tainică, a lor. Spre exemplu, nu poți citi în autobuz un volum de versuri, s-ar pierde acel ceva ca o floare de mină din sublimul ascuns, înghesuit printre călători prea nervoși sau vulgari. În schimb, în același mediu poți parcurge fără probleme un ziar. Noaptea este clipa poeziei, al dedesubturilor metaforei. Căci, până la urmă, însăși noaptea este metafora nedeslușită a existenței noastre. Citind volumul „Reversuri” al lui Ion Horea, la început de toamnă într-un București mult prea nepotrivit pentru poezie, aproape de miezul nopții, lumina veiozei pare de candelă aprinsă la un schit pierdut în munte, peste versurile atât de sacre... O sacralitate tristă ca și un drum cu un tren personal prin Ardeal, de-a lungul satelor cu biserici medievale, într-un ultim galben de august pe care îl simți pentru prima dată. Pentru ca mai apoi să-l cauți, dar să nu-l mai retrăiești ca altădată, ci ca un deja-vu definit și nimic mai mult. Metaforele lui Ion Horea par desprinse dintr-o pictură naivă, cu lumini șterse, de demult „Cum ninge-n amintiri pe-un drum de sănii ce piere printre dealurile sure!” sau „De la fereastră urmăresc desfrunzirea/ Peisaj fantomatic/ vara rășfoită de vânt/ o zi, o lună,/ apoi orga plopului încărcat/ sub clătînările iernii.../ nimeni nu întrebă/ nimeni nu așteaptă răspuns” recitind această poezie, prima idee care mi-a venit a fost cadrul alb-negru de la Montreal,

cu arbitrii arătând paletelile cu nota 10 Nadei Comăneci. Dar poezia nu poate fi notată și apreciată decât prin trepidăția interioară, maximă, ca atunci când ești mic și treci prin Valea Prahovei, copleşti de înălțimile imposibile. „Și anii ce se-adună în lunga lor cohoartă/ Să fie-n ei acela de sus pe care rogu-l,/ apoi la drumul țării să-ntârzii către seară/ Și să-i aștept, ori poate să știu că mă așteaptă,/ Când o să-mi iasă-n față cu lumânări de ceară/ Comuna-n prohodire, bătrână și-nțeleaptă” Volumul „Reversuri”, încărcat de un polen uscat, dar totuși atât de îmbucurător, de buchet de flori de toamnă, este pentru mine ca atingerea înceată a celor mai înalte clape de pian, prăfuite, însă împrăștiind ecourile în surdina ale unei regăsiri într-un târziu absolut igrasiat, mucegăit, întotdeauna înălțător.

PAUL EVERAC – NEVOLNICE TÂLCURI ȘI RIME

editura Semne, București, 2006

Inedită această nouă apariție editorială a lui Paul Everac! Însuși autorul se disculpă spășit, ironic într-un fel, pentru că nu respectă canoanele clasice ale depărtării de unde vine conducta mare cu seva artistică, pledând pentru o poezie oarecum non-conformistă, însă în nici un caz nu se apropie de anarhia nebună dadaistă ori abuzivului futurism. Nu, poezia lui Paul Everac se distinge printr-un ineuizabil zaț de original, care, la prima vedere, a verdictului grabnic, ar părea puerilă, uneori jenantă. Ideile și motivele din „Nevolnice tâlcuri și rime” nu sunt nici pe departe repulsive, din contră, Paul Everac doar le exprimă într-o prozodie învechită, cum a depășit de mult arta poetică. Dar tocmai abaterea de la regulă a lui Paul Everac conferă un alt fel de valoare; pentru că, de ce să ne ferim, poezia modernă este din ce în ce mai tocită, doldora de clișee depășite, reluate și tot reluate – poate fi și aceasta o cauză a faptului că poezie pierde din ce în ce mai mult teren. Practic, fără a fi un adept al post-modernismului, aceleași metode artistice care anulează ideea, mesajul, considerate bla-bla-uri. Maniera vetustă a lui Paul Everac asigură poeziei o altă dinamică, uneori prin scenarii neașteptate cultivând mai mult ideea decât prozodia sau metafora, recurgând la alegorii simple, esopice care, în contextul de prea mult rafinement lipsit de conținut al poeziei contemporane, ar putea da o șansă acestui antimodernism afixat fără jenă. Astfel, avem de face cu „Lamentația existențială a bobului de mazăre”, sau „Împiegatul de mișcare/ la o gară cu două-trei peroane/ vedea încântat cum trec mereu mărfare,/ cisterne,

diese și trenuri de persoane [...] Toți păreau că rula sub semnul lui, prin porți/ în mod tainic doar de el știute și decise :/ că avea în mână mii de sorții/ cărora le vedea traseele și-n vise”, preluarea unei formule din argoul copiilor „Pace între două dobitoace” sau din repertoriul colindelor de iarnă „O, brad frumos!” precum și apelarea la un „portativ” modern, neologic, amestecat cu altul popular, folcloric, arhaic „Pentru ce virtual cocon/ duc un trai stupid și monoton/ Adună coraslă/ pentru a cui odraslă ?/ Pentru ce fel de tânci/ dau în brânci ?/” (Furnicile zburătoare). Toate aceste combinații inedite irigă poezia, chiar dacă sugerează modelele vechi ale primilor poeți ritoși. Chiar și din titlu, „Nevolnice tâlcuri și rime”, poate fi perceput impulsul de schimbare, de restaurare a poeziei. O carte imprevizibilă, poate una dintre cele mai reușite încercări de a uimi prin vetust sau prin neglijarea a tot ce a avansat arta poetică de la Eminescu încoace.

ZENOVIE CÂRLUGEA – LUCIAN BLAGA – STUDII, ARTICOLE, COMUNICĂRI

editura Măiastra, Tg. Jiu, 2006

Această carte se vrea, conform autorului, o „dreaptă cinstire a ceea ce îndeobște nu mi m actualitatea lui Lucian Blaga, acum, în secolul ce urmează celui în care personalitatea gânditorului fusese considerată, de filozoful Constantin Noica, emblematică și tutelară.”

Zenovie Cărlugea a izbutit să contureze prin evocări și interviuri, dar și din comentarii critice sau studii, o imagine completă a „marelui om de la Cluj”, așa cum este numit Blaga în romanul „Cel mai iubit dintre pământeni”, al lui Marin Preda. Din conținutul lucrării aflăm spre exemplu cum a pierdut Blaga în 1956 Premiul Nobel pentru literatură, susținându-se că Zaharia Stancu a fost trimis la comisia de la Stockholm – ce stabilea laureatul – cu misiunea de a convinge juriul să nu-l premieze pe Blaga. De altfel, filozoful a fost condamnat la anonimat derizoriu după instaurarea comunismului, trăind cu spaima de a nu fi arestat, într-o perioadă în care curentul realist socialist dărașă valorile, ca niște piese de domino. În cele din urmă, Blaga a scăpat, dar I.D. Sârbu, un discipol de-al său, a făcut nu mai puțin de 7 ani de temniță, din 1957 până în 1963. Un alt aspect discutat în cartea lui Zenovie Cărlugea îl constituie disputa dintre Blaga și Argezi. O rivalitate mocnită, de multe ori decriptată prin ironii de la distanță. Însă, indiscutabil, ambele personalități sunt definitorii pentru literatura română. De asemenea, cartea de față

LITERAR -ARTISTICĂ

oferă cititorului și mărturisirile fetei lui Blaga, Dorli, despre tatăl său, precum și evocarea fratelui mai mare, Lionel.

**GHEORGHE DUȚĂ –
MICLOSANU – POEZII**
editura Proprio dell'Arte,
București, 2006

Acest volum, ediție bilingvă română și franceză (traducere Veronique Malengreau – Nicolau) oferă spre lectură o poezie moderată-tradiționalistă, dominând amprentele unei ruralități idilice, îndepărtate, precum și ideea unei transcendențe inverse, nostalgice, dinspre prezent spre trecut - „pe un câmp de fluturi, tinerețea zboară/ soba toarce fumul stinselor povești/ inima îmi arde de-o durere surdă,/ timpul mușcă stâlpii casei părintești”. Perspectiva paradisiacă, în nici un caz sămănătoristă ori poporanistă, reiese din versuri ca „e greu în lumea noastră să nu ne fie dor/ de un răsărit pe-o culme, de vis, sentimental”. Gheorghe Duță asimilează orice trăire cu reminiscentele native „nu știu de ce, uneori/ ți-e zâmbetul ca un câmp/ peste care, de mult,/ n-a căzut un strop de rouă...”. Autorul este un împătimit dependent de tot ceea ce ține de lumea de basm a satului, imagine care se pierde în goană, ca ultimul sat, cu bătrâni la poartă și femei cărând găleți cu apă, cu-aceleași chipuri triste, văzut din tren înaintea intrării într-un mare oraș, cu furnale și blocuri înalte „în veacul nostru-n care stăpân pe tot e atomul,/ când ne-ndreptăm spre aștri rachetele de gând/ când mai presus de toate se zice că e Omul -/ cu lumea lui de tină ce-apune rând pe rând/ în secolul în care nu luăm în seamă graba/ și parcă-n altă lume cu toți ne prăbușim./ vrând peste vremi și vârstă prin viscol să suim.../ E greu în lumea noastră să nu ne fie dor !” (În lume). Practic, poetul percepe înstrăinarea de sat drept viza pentru un spațiu profan, un apostolat deșert „la intersecția dintre cântecul cocorilor și claxonul metalic al civilizației...”

**FELIX SIMA – AMINTIRI
DIN CASA ARSĂ**
editura Ramuri, Craiova, 2005

Poate că această inspirață metaforă, casa arsă, este cea mai potrivită pentru a boteza artistic ținuturile țării. Pentru că România este ca și o casă arsă, pe care ne chinuim, fiecare după puteri și pricepere, să o restaurăm. De altfel, Felix Sima dedică această

carte „celor ce se implică”. Sinistra conotație inventată de autor este una cât se poate de logică și corectă, nicidecum negativistă. „Noi am rămas la Casa Arsă./ sub roua de pe iarba grasă,/ pândind năluci și zemuri dulci/ în care poți să te și culci.” Autorul impune astfel o posibilă recuperare a poeziei pe filonul sentimentului de patriotism, plastic și pașnic în același timp, mai ales astăzi, când o asemenea intenție este de multe ori descurajată. „Și Casa Arsă de aici/ din care tot mai iese fum.../ la margine de șanț și drum,/ sub dealuri verzi, îmbătrânite,/ cu palmele de om hârșite/ prin buruieni, prin mărăcini,/ să ne aducem alți vecini/ mai buni, mai drepti, mai cumpătați,/ făcând istorii alți bărbați/ la Casa Arsă de sub deal/ la cumpăna de val și mal/ legând surorile de frați/ ingenunchiați, îmbrățișați/ de sete cruntă și de dor/ și arși în casa vieții lor.”

**VALENTIN TAȘCU –
TUVIA IUSTER – TELELEU
PRIN VEACUL MEU**
editura Clusium, Cluj-Napoca, 2005

Convorbirile dintre Valentin Tașcu și sculptorul evreu Tuvia Iuster reprezintă mai mult decât un dialog. De ce afirm acest lucru? Pentru că pe lângă talentul de narator și viața de roman – de fapt, cum spunea cineva, orice viață este un roman –, mărturisirile artistului pot alcătui oricând un material istoric și nu numai. În mod inevitabil, conversația nu putea să nu atingă și subiectul persecuției evreilor sub regimul mareșalului Antonescu. Dar Tuvia Iuster vine cu o concepție diferită, ce poate naște o serie de controverse: „Antonescu nu a fost extremist, el a încercat să scape România din capcana în care intrase. El era de dreapta, dar a fost un om cinstit, nu i-a dat pe evrei pe mâna lui Hitler, ba, chiar i-a replicat acestuia – am citit de curând – că „la mine-n țară fac ce vreau !” „, salvând astfel multe vieți omenești, chiar dacă i-a pus să facă unele munci așa-zis umilitoare. Sigur că au fost și oameni omorâți, pentru că până la Antonescu erau destui generali mai mici care „făceau ce vroiau ei” „”. Sigur, cartea nu se rezumă la această problemă care stârnește în continuare controverse, dar în mare parte, literatura din perspectiva evreiască revendică autonomia deplină asupra subiectului holocaustului și tocmai de aceea, dramele din cel de-al doilea război mondial s-au transformat în motiv beletristic inconfundabil.

Alexandru DUMITRIU

Indignarea unui primar

ÎNTRE ILUZIE ȘI DEZILUZIE sau ÎNTRE A FI ȘI A NU FI

Trec zile... anotimpuri... parlamentari... guvernanți... presedinți si, pe lângă toate, trece viața noastră, în speță mandatul de primar. Cu bune și mai mult cu rele. Ca să fiu realist! A venit și toamna și o dată cu ea, s-a terminat vacanța parlamentară. Și ce dacă?!

Cu ce mă ajută pe mine, ca primar, că s-au întors parlamentarii la lucru? Sunt la fel de puțin preocupati de ceea ce se întâmplă cu „cei de jos” - incluzând aici și autoritățile administrației publice locale, dar și cetățenii - ca de obicei! Tot ca de obicei, eu, primarul, autoritate executivă și ales local ce sunt, investit cu putere pe hârtie, dar fără susținere financiară, inclusiv în ceea ce privește drepturile mele bănești, mă simt frustrat, revoltat și vătămat în drepturile mele.

Orice persoană vătămată în drepturile sale legitime poate face plângere în condițiile Legii contenciosului administrativ...; zice legea! Primarul cui să se adreseze? Poate doar lui Dumnezeu!

Trecând din planul spiritual în cel material, sunt de mult lămurit că până la Dumnezeu te mănâncă sfinții. „Sfinții” de guvernanți, de exemplu, care-ți dau cu una și iau - nu cu două, ci cu nouă.

Am o anumită vârstă care, la cât mi-a „înflorit” deja tâmpile, consider că îmi permite să fiu și ironic, și critic ori deabusolat că nu simt să se întâmple ceva de bun augur pentru colectivitatea locală care m-a ales și, implicit, pentru mine și funcționarii publici pe care-i „păstoresc”. Am prins legislaturi sub diferitele culori ori nuanțe ale puterii și... ce să zic?

Toți mi-au apăsât umerii cu OBLIGAȚII, OBLIGAȚII, OBLIGAȚII, indiferent pe ce cale au venit: legi, ordonante care-de-care-mai-urgente, hotărâri și alte ordine. Despre drepturi ... numai de „bine”. **Adică, prevederile art. ... și ale art... se suspendă până la ...**. Așa sună drepturile primarului, viceprimarului și ale funcționarilor publici, cu „duioșie”, mare „grijă” și atât de precis anulate prin Legea bugetului de stat, an de an.

Toți suntem oameni și vrem să trăim decent, iar ca primar, sunt revoltat cu atât mai mult că, în ceea ce privește drepturile bănești suntem MARGINALIZAȚI și împinși efectiv către periferia societății, în loc să fim respectați și motivați pe măsura importanței activității desfășurate. Mă uit în jur și nu văd decât patroni care mă sfilează doar pentru simplul motiv că sunt potenți din punct de vedere financiar, dar nu-i întreabă nimeni cum și-au ridicat adevărate imperii; mă uit iar în jur și nu-mi văd decât funcționarii din subordine, mai prost îmbrăcați decât beneficiarii venitului minim garantat și la bunul plac al cetățeanului care doar pretinde... pretinde... pretinde... Și cetățeanul pretinde multe. Pentru că guvernantii, prin mass-media, lansează campanii aproape agresive de genul **primăriile funcționează pe banii contribuabililor, primarii și funcționarii publici sunt obligați să... au datoria să... etc.**

Cetățeanul nu are obligații, ci doar dreptul de a minimaliza autoritățile administrației publice locale și de a amenința cu „mă duc la București”, „vă aduc presa pe cap” și altele asemenea. Pentru toate acestea și atâtea altele, **PROTESTEZI! Da!!! Protestez față de:**

- neacordarea sporului de vechime pentru primar și viceprimar;
- neacordarea drepturilor prevăzute în Statutul funcționarilor publici, statut cu putere de lege;
- transferul permanent de autoritate și responsabilitate administrativă de la centru către autoritatea administrației publice locale, fără a se realiza și transferul financiar necesar;
- teoriile și vorbele goale de conținut din intervențiile guvernanților care, prin intermediul mass-media MANIPULEAZĂ cetățenii, inoculându-le ideea că la autoritățile administrației publice locale curge lapte și miere, dar nu au bunăvoință și nu se implică, pentru că nu le pasă, dar nu le inoculează și faptul că au, la rândul-le, obligații de onorat față de lege pe care autoritatea administrației publice locale trebuie să o pună în aplicare;
- capcanele în care mă aruncă guvernantii și legislația incoerentă prin care, modifică și completează modificarea modificată și pentru că, sunt prins la mijloc între forurile care se cred superioare și cetățeni, cei care, mi-au acordat încrederea lor și și-au pus toate speranțele în mine atunci când m-au ales.

Și nu în ultimul rând, **PROTESTEZ** față de ceea ce știam eu din experiență că înseamnă să fii primar și față de cât de insignifiantă și căzută în derizoriu a ajuns această noțiune laolaltă cu primăria și cu a fi funcționar public, cu toată complementaritatea ce derivă de aici. După cum decurg lucrurile, de preferat a nu fi...

Sunt profund dezamăgit că litera de lege și art.16 din Constituție sunt doar aparente, dincolo de care totul are sens peiorativ, iar eu încep să cred că legea e altfel pentru fiecare, în funcție de cât de sus e pe scară: peste ea sar dulăii, pe sub ea se strecoară căteii și peste ea dau tântălăii. Vă sună cunoscut, domnilor guvernanți? Mie-mi sună duros!... Domnilor primari și stimați colegi, să fim optimiști! Haideti să apelăm la ATM-uri/ bancomate – că doar suntem în trend cu mijloacele moderne! - și să ne ridicăm ajutorul social, pardon! - „celebra” indemnizație. Că doar, pentru suma de care beneficiem prestăm zi de zi în folosul colectivității locale, nu-i așa???

Toader UNGUREANU,

PRIMARUL COMUNEI TULGHES, PRESEDINTELE FILIALEII JUDETENE HARGHITA A ASOCIAȚIEI COMUNELOR DIN ROMÂNIA

ACEASTĂ SFÂNTĂ SĂRBĂTOARE**Sfântul Apostol Andrei - propovăduitor și mărturisitor al dreptei credințe**

Originar din Betsaida, cetate de pe țărmul vestic al Lacului Ghenizaret, Andrei era fratele lui Petru, fiind amândoi fiii pescarului Iona.

Ucenic al Sfântului Ioan Botezătorul, la îndemnul învățătorului său, a mers împreună cu Ioan fiul lui Zevedeu să caute pe Acela despre care Înaintemergătorul spunea că este "Mielul lui Dumnezeu".

Cei doi frați Petru și Andrei sunt cei dintâi chemați de Iisus să devină ucenicii Săi. Ei lasă totul și urmează lui. Într-o zi, pe neașteptate, viața lor se schimbă: din pescari care adună pești din mare, ei devin ucenici ai lui hristos care adună din marea lumii acesteia oameni pentru Împărăția cerurilor.

"Iar Iisus întorcându-se și văzându-l că merg după El le-a zis: Ce căutați? Iar ei I-au zis: Rabi (care se tâlcuiește Învățătorule), unde locuiești? El le-a zis: Veniți și veți cede. Au mers și au văzut unde locuia și au rămas la el în ziua aceea. Era ca la ceasul al zecelea. Unul dintre cei doi care auziseră de la Ioan și veniseră după Iisus era Andrei., fratele lui Simon Petru." (Ioan I, 38-40)

Sfântul Andrei, așa cum ne mărturisește Sfânta Evanghelie după Ioan (1, 11-41) I-a zis lui Petru fratele său. Am găsit pe Mesia (care se tâlcuiește Hristos). Și l-a adus la Hristos."

De aceea, Biserica îl numește pe Sfântul Andrei "cel dintâi chemat" sau "primul chemat la apostolat".

Sfântul Andrei ne arată cât de simplă și în același timp cât de puternică este chemarea lui hristos, dar și cât de prompt este răspunsul la această chemare sfântă. Sfântul Andrei urmează pe Hristos fără condiții și fără întârziere, fără calcul și fără dorință de câștig, ci doar pentru că a simțit în chemarea lui Iisus pe Însuși Cuvântul Vieții.

A fost mereu aproape de Mântuitorul Hristos în anii de activitate publică, la evenimentele care au însoțit mântuitoarele patimi, la întâlnirile cu Hristos-Domnul Înviat.

A primit plinătatea harului în Duminica Pogorării Sfântului Duși sorții I-au rânduit propovăduirea Evangheliei în ținuturile situate pe coastele Mării Negre, în Bitinia, Tracia și Grecia. (Macedonia, Tesalia și Ahaia).

Sfântul Andrei a predicat în secolul I, potrivit unor

vechi mărturii ale tradiției istorice, și în sud-estul României de azi, în Dobrogea, numită în vechime Sciția Mică. Iată ce spune Mitropolitul Dosoftei al Moldovei (^ 1693), în lucrarea "Viața și petrecerea Sfinților" (1682-1686). În 30 noiembrie, la ziua Sfântului Andrei, Dosoftei scrie: "Apostolului Andrei iară venit (prin sorți), Bitinia și Marea Neagră și părțile Propontului Halcedonul și Vizantea, unde-i acum Țarigradul. Tracia și Macedonia și sosind la Dunăre, ce-I zic Dobrogea și altele ce sunt la Dunăre, Tesalia și acestea toate le-a umblat. De unde pornește tradiția istorică despre Sf. Ap. Andrei și cum a putut ajunge aceasta în zilele Mitropolitului Dosoftei? Cea dintâi consemnare istorică și cea mai valoroasă este fără îndoială afirmația Părintelui istoriei bisericești Eusebiu de Cesarea (^ 340), în opera sa "Istoria bisericească III,1": Când Sfinții Apostoli și ucenici ai Mântuitorului nostru s-au împrăștiat peste întreg pământul, lui Toma, după spusele Tradiției i-a căzut la sorți țara părților lui Andrei Scythia." Această informație menționează în continuare Eusebiu a fost luată de la Origen (^254).

Aria de evanghelizare a Sf. Andrei este mult lărgită de cele două variante ale Pătimirii Sfântului Apostol Andrei din Synaxiarium Ecclesiae Constantinopolitanae (sec.X). Prima variantă mai scurtă arată că prin tragere la sorți lui Andrei I-a revenit să propovăduiască în toată regiunea Bitiniei și Pontului, provinciile romane Tracia și Sciția, apoi a mers la Sevastopolis cea Mare (în Crimeea)". Această variantă extinde exemplificarea regiunilor evanghelizate. Lui Andrei cel întâi chemat I-au căzut la sorți Bitinia, părțile Pontului Euxin și ale Proponticeii (Marea de Marmara) și cetățile Calcedon și Bizanț, Macedonia, Tracia și regiunile care se întind până la Dunăre, Tesalia, Elada (Grecia centrală), Achaia (Peloponezul) și cetățile Amisos, Trapezunt, Heraclea (Pontului) și Amostris. Tot aici se afirmă că Sf. Andrei a hirotoni episcop la Odesos (Varna) pe ucenicul său Amplias, sărbătorit la 30 octombrie, una și aceeași persoană amintită de Sf.

Ap. Pavel: "salutați-l pe Amplias" (Romani 16,8). Epifanie Monahul în sec.al IX-lea consemna în "Viața, faptele și sfârșitul Sfântului și lăudatului Apostol Andrei, cel dintâi chemat". Andrei luându-și discipolii săi a mers în Frigia Pacatina, iar de aici a mers în Mysia (Moesia) la Odysopolis (Varna) și după câteva zile l-a pus episcop pe Apion". În secolul al-XIV-lea, istoricul bizantin Nichifor Calist Xantopulos în "Istoria bisericească" (II, 39) spune că "Sf. Andrei a predicat la antropofagi, în pustiu Scitic, și pe ambele țărmuri ale Pontului Euxin, de nord și de sud."

Doctrina siriacă a apostolilor arată localitățile și regiunile unde a propovăduit Sf. Andrei" Niceea și Nicomidia și întreaga țară a Bitiniei și Gothia cu regiunea din jur. La Bizanț și întreaga țară a Traciei cu regiunea din jur până la Marele Fluviu ale cărui maluri ne despart de barbari." Marele Fluviu nu este altul decât Dunărea, iar Gothia nu este alta decât cea dunăreană.

După ce a predicat în cetățile de aici, din Scythia Minor, locuită de greci, romani și geto-daci, s-a îndreptat spre sud ajungând în orașul Patras în Grecia unde a murit ca martir fiind răstignit pe o cruce în formă de X.

Dintre toate aceste mărturii documentare, cea mai valoroasă este socotită a fi cea a lui Eusebiu de Cesarea, fiind așa cum a afirmat mai sus cea mai veche și aparține unui autor de mare prestigiu în cunoașterea creștinismului primelor secole. Afirmația sa este bazată pe o tradiție veche întărită și da mărturia lui Ipolit al Romei și contemporan cu Origen care spune că Sf. Andrei "a vestit (Cuvântul Evangheliei n.n.) sciților și tracilor. El a fost răstignit la Patras în Achaia, fiind legat în picioare de un măslin și este înmormântat acolo".

În calendarul Bisericii Ortodoxe este prăznuit la 30 noiembrie, fiind cinstit cu mare evlavie de toate popoarele din Răsăritul Europei.

Pr. Conf. Dr. S. TODORAN

Crestinism - Standarde de civilizatie - Globalizare

(continuare din pag. 1)

comunicare dintre oameni prin despărțirea bisericii de stat și drepturile universale ale omului. De fapt valorile și normele creștine sunt înlocuite cu standarde de civilizație. Civilizația e occidentală, celelalte sunt cernute de o sită atee, rațională și științifică. Principiile teologice ale istoriei - creația, încarnarea, judecata, mântuirea - au fost transformate în standarde ale universalității și progresului. De atunci se fac neîncetat eforturi empirice, care să dovedească unitatea istoriei, globalizarea și mai ales progresul. În spatele ideilor revoluționare, iluministe s-au afirmat în SUA standardele religiei civile protestante, iar în URSS cele ortodoxo-comuniste panslave. Partea pozitivă a războiului rece a fost efortul fiecărui Bloc sau Lagăr de a se dezvolta fiecare pentru el, dar și oferind lumii perspective eliberatoare de sărăcie. Românii ortodocși au profitat de standardele de civilizație laice occidentale la crearea României Mari, 1920-1940, și de cele ortodoxo-comuniste în vremea dictaturii de dezvoltare, 1945-1989. Cu handicapul lor greco-slav, moldo-valahii își pun toată speranța în standardele de civilizație. Dar ele sunt celebrele „forme fără fond”, care ocolesc numai aparent fondul creștin al reintegrării în civilizația occidentală, pentru că în sec. 21 pe lângă creștinism, standardele de civilizație laice se confruntă și cu treapta a treia a rachetei occidentale de civilizare a lumii:

3.GLOBALIZAREA:Competiția dintre comunism și capitalism s-a încheiat cu victoria creștinismului, a dreptului omului, formulat de creștinii occidentali, nu de comuniștii slavi. Capitalul și corporațiile transnaționale impun pe lângă standarde de civilizație, norme de eficiență necunoscute până în 1989. Statele atrag pe toate căile capital, pentru că vor să profite de globalizare. Economia de piață reduce decalajele dintre occident și restul lumii și combate sărăcia mai

eficient decât strategiile războiului rece. Companiile transnaționale aduc în țările subdezvoltate tehnică avansată, dau salarii mari, astfel puterea de cumpărare crește și sparg cercul vicios al sărăciei. Denationalizarea statului este în folosul celor ce muncesc, pentru că numai limitarea suveranității face posibilă integrarea în economia mondială, fără de care dezvoltarea este imposibilă. Globalizarea capitalului a mișcărilor social-politice transnaționale impun ca și politica națională să depășească vechile granițe. O revenire la statul din secolele trecute e imposibilă. Numai nostalgicii și anarhiștii propagă etnoromanismul și protecționismul din era comunistă și național-socialistă.

În discursul din România, globalizarea încă nu-i înțeală pentru că mai domină credința marxistă, revizionistă social-democrată, că oamenii gândesc rațional numai de la Revoluția Franceză. Ca și cum religia greacă și judeo-creștină n-ar fi existat. Desigur că filozofia și teologia își pun și întrebări fără răspuns. Ar fi și inutil să ne întrebăm asupra sensului istoriei sau globalizării, dacă acest proces ar fi previzibil. Pe de altă parte, numai dacă ne întrebăm dacă istoria are un sens, și dacă are, care ar putea fi el, putem fi decepționați. Decepțiile sunt așteptări neimplinite. Întrebarea dacă istoria, globalizarea are un sens, este rezultatul gânditorilor judeo-creștini. Ei au depășit resemnarea repetabilității din antichitate și au umplut golul cu speranță și credință. În acest context, în relațiile cu occidentalii se neglijează atât fondul religios al integrării, cât și normele de eficiență impuse de globalizare. Totuși vizita papilor Ioan Paul II la București 1999 și cea posibilă a lui Benedict XVI la Sibiu în 2007, deschid românii porțile Europei. Dialogul lor cu Roma le va permite să se elibereze de vechiul statut subaltern de periferie sobornicească și duhovnicească greco-slavă, să depășească barierele de comunicare cu occidentul, să accepte în mod real, nu numai formal, aquisul comunitar, și mai ales să înțeleagă și să profite din plin de integrarea europeană și de globalizare.

ANTOLOGIA POEZIILOR TOAMNEI

Vasile ALECSANDRI

SFÂRȘIT DE TOAMNĂ

Oaspeții caselor noastre, cocostârci
și rândunele,
Părăsit-au a lor cuiburi ș-au fugit de
zile rele ;
Cârdurile de cucoare, înșirându-se-n
lung zbor,
Pribegit-au urmărite de al nostru
jalnic dor,

Vesela verde câmpie acu-i tristă,
vestezită,
Lunca, bătută de brumă, acum pare
ruginită ;
Frunzele-i cad, zbor în aer, și de
crengi se deslipeșc,
Ca frumoasele iluzii dintr-un suflet
omenesc.

Din tuspatru părți a lumii se ridică-
nalt pe ceruri,
Ca balauri din poveste, nouri negri,
plini de geruri.
Soarele iubit s-ascunde, iar pe sub
grozavii nori
Trece-un cârd de corbi iernatici prin
văzduh croncănitori.

Ziua scade ; iarna vine, vine pe
crivăț călare !
Vântul șuieră prin hornuri,
răspândind înfiorare.
Boii rag, caii rânchează, cîinii latră la
un loc,
Omul, trist, cade pe gânduri și s-
apropie de foc.

Mircești, 1867

Ion MINULESCU

PASTEL DE TOAMNĂ

Toamnă, noapte, plouă !...
Trei drumeți sosesc
Uzi ca trei cadavre scoase dintr-un
lac.
Trei drumeți în fața porții se opresc
Și-apoi bat...
De-a lungul gangului răsună
Un cuvânt
Și-n urmă altul :
Noapte bună !
Și pe urmă tac.

Nu răspunde nimeni...

Trei drumeți așteaptă
Muți ca trei schelete ce-și cată
mormântul.
Ploaia cade deasă, repede și dreaptă,
Deasă ca nisipul,
Repede ca vântul,
Dreaptă ca săgeata...

Și drumeții-așteaptă.

Și se face ziuă...
Trei drumeți pornesc
Albi ca beduinii vastelor Sahare,
Trei drumeți Castelul morții ocolesc,
Și tăcuți,
Prin fața celor ce-i privesc,

Trec ca neființa nopților polare
Și se pierd în zare
Ca trei iahturi albe, mute, călătoare
!...

- Cine-au fost drumeții ?
Cine i-a trimis
Să ne bată-n poartă și să ne deștepte,
Să reînvie glasul umedelor trepte
Și să se-nterupă nentreruptul vis ?...
Cine-a fost nebunul care i-a trimis ?

Nu răspunde nimeni !...
Straniile umbre s-au pierdut în zare...
Toamnă, ziuă, soare !...

George BACOVIA

TOAMNĂ

Clavirele plâng în oraș...

Afară e o vreme de plumb
Și vântul împrăștie ploaia,
Tomnatic frunze prin târg
Aleargă pe drumuri cu droaia.

Un bolnav poet, atacat.
Așteaptă tușind pe la geamuri –
O fată, prin gratii, plângând,
Se uită ca luna prin ramuri.

Ea plânge...el palid se pierde
Prin târgul sălbatic, sever ;
Și pare tabloul acesta
Că-i antic și plin de mister !...

Ion PILLAT

CÂNTEC DE TOAMNĂ

Lin frunzele cad, plâng apele-n vad,
Lung buciumul toamnei în noapte
răsună.

Prin ramuri de tei ning molcum
scânteii,
Își cerne vrăjirea văpaie de lună.

Trec nori după nori în veci călători
Pe-ntinsele șesuri în zboruri deșarte.

Pe-al inimii gol se-așterne domol
Durerea trecută cu frunzele moarte.

Grigore VIERU

ULTIMA LUNĂ DE TOAMNĂ

O, păsări,
Cu aripi ude,
Trezind și bolți și arături !
Pădurea-n glasul lor se-adună
Ori glasul lor în verzi păduri ?!

O, invers cuib de lut și spice
Cu gura-ntors către pământ !
Pe soare
Puii stau să pice
Din naltul lor culcuș zburând.
Dar vine toamna.
Păsări sfinte
Ce ne-au cântat de dor în nuc –
La zori ori cerul când asfinte
Spre alte ramuri mi se duc.
Se redespind de bolți materne

Cu tulburi țipete ce dor.
Ci-n crengi străine stau a cerne
Aceleași cântece de dor !

Nichita STĂNESCU

EVANGHELIILE TOAMNEI

Patru evanghelii scrie-vom despre
căderea
frunzei în toamnă.
Matei zice-va :
- Frunza de verdele verdelui cădea-
va în toamnă.
Marcu striga-va :
- De greutatea vieții și de viață pe
viață cădea-va
frunza în toamnă.
Luca va zice :
- Din nedragoste, din neînviată
moarte,
din verde repetat numai cu umbra
cădea-va frunza în toamnă.
Ioan se va ridica și va zice :
- Toamna nu cad frunzele,
toamna cade numai toamnă
ca o frunză cade toamna, toamnă.
Stau și e toamnă și sunt frunză
și cad pe pământ.

Geo DUMITRESCU

PÂNĂ LA GALBEN

Poate trecea căruța amintirii
și nu se mai zărea prin praful gros
profilul tremurat al fetei
pe discul lunii învârtit amețitor
până la galben.

Poate strigai din vin, sau din
pierdute lacrimi –
întotdeauna ploile coboară
pe urmele cocorilor plecați...
Pe plic, în colț, un fluture multicolor,
un timbru :
involutarul tău sărut.

Și mai puțin de-atât ce poate fi ?
Grădina toamnei, beată, în noroi,
cu părul ud, ațățitoare,
râzând în farduri umede, intime,
de travestiul tău lemnos.

Zadarnic. Nu vei mai găsi nicicând
inelul în pădure azvârlit.
În jurul lui, inele noi de aur
adună arborele, scuturând
albastre ghinde.

Ai grijă să nu mori ! În ora albă,
urăște creta ! Toamna îți va da
un pic de deznădejde necesară.
Poate trecea căruța amintirii :
involutarul tău sărut.

Marin SORESCU

SPAȚIU

Fiecare creangă
Are arcul său
Pe care-l încordează
În sus și-n jos –
Toată ziua
Mișcări.

Fiecare creangă

Ar vrea să fie în pomul din față.
Răvnește arcul egal
Al vecinului.

Și chiar se mută
În stejarul din față
Apoi în celălalt,
Tot mai departe.

Toamna, toată pădurea
Călătorește așa,
Până nu se mai vede în față
Nici un pom.

Ion BRAD

TOAMNĂ CLASICĂ

În umbra tot mai lungă mă scufund
Urmând statura limpede din vară
Și clopotul din sat cu glas profund
Ca vocea mamei, de odinioară...

Alerg, dar pasul calcă îndărăt,
Iluziile sunt mai tari ca mine.
Aș vrea să văd ce nu mai pot să văd,
Aștept să vină tot ce nu mai vine.

Eheu fugaces se-nfiripă-ncet
În unghi cu glasul duselor cocoare,
Se mută dulce mustul în oțet
Și verdele prin somnul galben
moare.

Nu-mi dați toiagul orbului Homer,
Povești și lupte le-am uitat pe toate,
Cuvântul însuși tremură sub cer
Neputincios ca inima-n cetate.

Scâlțați-vă-n arome și culori,
Voi toți cei dragi, cu toamna de o
seamă !
Când te-ai născut cu ea, nu poți să
mori
Decât îmbrățișând-o ca pe-o mamă...

Nicolae DRAGOȘ

VÂNĂTOARE DE TOAMNĂ

Lângă lumină cad jertfiți cocorii,
Soldați învinși în liniștea târzie,
Zidiți brutal în zboruri iluzorii
Spre un tărâm ce-ntârzie să fie.

Încremenesc în nevisate-nfrângerii
Aripile – cândva, prin cer sfidare
Spre diadema unui cor de îngeri...
Apune un cocor în fiecare.

O mână rea încercănează zarea.
În loc de zboruri plânge întrebarea.

RESTITUIREA POEZIEI

Surprinzătoarele toamne ale lui Nicolae Tăutu (1919 - 1972)

RĂSPÂNTIE

Sunt ca o cabană pe munte;
bârnelor vechi de stejar
vecine-s cu norii,
cu tinerețea brazilor proaspeți.

La mine
vin vânturile târziu;
pe fruntea mea stele
planează în reci galaxii,

mareea luminii lunare
spre umbra-mi tăcută se-ndeamnă
când cerul se-nclină
spre toamnă.

O streășină-mi urcă în lună,
o alta-mi coboară pe vânt...
Olimpul de pe pământ
și cerul sub ele se-adună.

INTERFERENȚĂ

E-un decalaj de fus orar în trupul meu,
inima-mi bate înainte cu o viață,
creierul c-un secol mă depășește mereu,
dar spaimile de ieri mă rătăcesc prin ceață

FÂNTÂNA

Cu mâna mea săpai fântâna din adâncuri,
până am dat de apa neauzită-n lut,
o ciutură cădeam în magice străfunduri,
din ochii mei fântâna întâi a început.

SCARA

Cu meșterii și eu suiam pe scara dreaptă,
între mine și mine creștea alt anotimp,
îmi prefiram căldura pe înghețata treaptă,
calmă curgea în pînze, se preschimba în nimb.

Cu calfele și eu visam masiva scară,
o reclădeam în mituri de mii și mii de ori

și ascultam cum piatra se macină afară,
doar oamenii urcau spre ei, nemuritori.

APELE

Veneau mari apele, cu cimitire
și pluguri de vârtejuri violente,
arau prin lanul verde și subțire,
iar moartea se rotea peste torente.

O mână-ncremenită timpuriu
își înălța din valuri albul steag
și sfâșiind lințoliul cenușiu
îl atârna de fiecare prag.

CĂPRIOARELE

Puhoaietele răzbat în vizuină
iscând miros de cimbru și bureți;
plutesc în apa rece, ghilotină,
și lupi și cerbi, cu ierburi și mistreți.

Doar ochii căprioarelor ucise
au albăstrit bulboana fără fund,
un muget trist înaltul îl deschise
văzînd cum stele-n lacrimi se ascund.

COPIII

Copiii vor învăța să rîdă din nou,
să nu le mai tremure mâna pe tocuri
desenînd cum râul unduiește-n tablou
și cum îi îmbie cu barca la jocuri.

Vor azvârli în baltă cu iască uscată
și cu foi amărui de tarhon,
să nu le mai calce apele niciodată
liniile joacei din șotron.

BUCOLICĂ

S-au retras apele, negrele hoarde,
cîntecele le-am scos din mîl și bulboane
le-am spălat de spaimă, le-am spălat de moarte
și le-am pus la loc în cărți și icoane.

Sânul viei, tânăr, liniștit alăptează,
soarele bucolic din ode coboară
și umplînd de miere ora de amiază
cîntecele toate le-antors în vioară.

ÎMPLINIRE

Înalta mănăstire spre cer s-a ridicat,
neverosimil zborul a început din noi,
dar nici o mână scara din turle nu ne-a luat
și plînge Negru Vodă cu umbrele în ploi.

Înaltă-i mănăstirea și e de neclintit,
tresare noul rod tulburător în pântec...
Venea din larguri Ana cu părul despletit,
o jumătate-n ziduri, o jumătate-n cântec !

ORAȘUL PUSTIU

E prea mult sînge în orașul părăsit
nu atingeți apa din nici o găleată,
priviți cum oseminte străzi au albit
și nu se vor mai săpa fântâni vreodată.

Orașul a murit, e scris și-n comunicat,
nu mai căutați prin cenușa gălbuie,
casele una de alta s-au depărtat,
iar umbra ni se prelungește - statuie.

FINAL

Pentru ce, iubito, ochii-ți verzi și mari
îmi ies înainte dintre amintiri,
vezi, ucide tunul verdele-n arșari,
și grăbit ți-ascund caldele priviri !

Cum ucide tunul verdele din nuci,
cîntecul păsării atârna în gol,
în zadar, inimă, în trecut te duci
frunzele au zburat ca un negru stol.

ÎMBĂTRÂNESC

Cad anii decojiți, stinși de culoare
cum nucile de carnea verii, verde,
o, totul se transformă-n veci sub soare,
nimic nu se câștigă, nu se pierde.

În jurul meu lumina-i mai puțină,
vinul din cupă a-nceput să fiarbă,

“Confesiuni la gura computerului” fragmente de roman de Eugen CRISTEA

- To'ășu Cristea, a sosit momentul să te înscrii în Partid !
Vocea secretarei P.C.R. tăia aerul asemeni unui cuțit fierbinte care secționează un pachet de unt.
- Cum adică ? întrebare, cu oarecare timiditate în glas, Cristea.
- În asemenea cazuri, nu prea se pun întrebări... Comitetul de Partid a analizat munca desfășurată de tine în ultimii ani, a studiat cu mare atenție dosarul de cadre (corespunzător, ce-i drept, cu toate că tatăl dumitale n-a fost membru PCR, dar o să trecem cu vederea !) și a hotărât, desigur, cu unanimitate de voturi, să te propună Adunării Generale.
- Sunt onorat, răspunse Cristea, simțind, nu se știe de ce, o ușoară transpirație rece pe frunte și ceafă, dar nu cred că merit această cinste ! Cel puțin deocamdată...
- Asta Noi hotărâm, to'ășu !... Să fie clar ! Treci pe la birou să iei documentația, statutul P.C.R. (nu e nevoie să-l înveți pe de rost, o să-ți spunem noi întrebările DINAINTE) și dă-i drumul !
Cristea rămase stupefiat pe coridorul cam întunecos al Marii Uzine. Venise aici, prin concurs, în urmă cu vreo doi ani. Mai participase la încă trei concursuri (toate aranjate, cum avea să aflu mai târziu) și dăduse baka...
Dinaintea ochilor începură să-i defileze imagini – mai întâi dispartate, apoi într-o înșiruire din ce în ce mai logică (temporal, firește !) - din primul concurs la Uzina cea Mică...
- De unde veniți dvs., tov. Cristea ? întrebă cu o voce cavernoasă, directorul Uzinei celei Mici.
- De la Uzina Națională din Timișoara, veni timid și emoționat răspunsul celui de pe scenă.

- Ce-ați pregătit ? continuă din întinericul sălii vocea stranie.
- Un repertoriu destul de variat și, cred eu, potrivit cerințelor actuale din Uzina cea Mică.
- Asta Noi hotărâm, răsună vocea, pe un ton destul de iritat. Dați-i drumul !
Cristea trase adânc aerul în piept, își scutură pletele cărlionțate (mulți îi spuneau pe atunci că seamănă izbitor cu Alan Bates, la mare modă în film și TV) și începu. Glasul îi câteva fracțiuni de secundă aproape insesizabile, după care intra pe făgașul normal. Când porni să combine rostirea cu mișcarea (nu chiar simplă) se bucură că nu găfăia cum s-ar fi așteptat. De altfel, ținuse și o lejeră cură de slăbire cu vreo două săptămâni înainte de Concurs.
Spre finalul monologului, vocea întinericului îl opri cu un “Mda !” cam neconvingător.
- Onorată comisie, bălbâi Cristea, roșu în obraji de emoție și efort, mai am ceva pregătit, în afara concursului !
- Mda, ce anume ?
- E vorba de... Dar cred că o să recunoașteți dvs. despre cine e vorba...
O tăcere aproape materială cuprinse comisia de examinare.
Cristea își drese glasul și, cu o voce tunătoare, începu să-l imite pe P., conducătorul cenaclului “Sudura”.
Peste doar câteva zeci de secunde, comisia se tăvălea pe jos de răs.
- Băi, Cristea, ești dat naibii ! De mult n-am mai râs așa ! Bravo, bă ! Comisia dorea o pauză, dar, uite că ne-ai oferit-o dumneata ! Ești tate ! Mulțumim !
Cristea ieși de-a-ndăratelea de pe scenă (îl învățase cineva că nu șade frumos să te retragi cu spatele spre comisie) și nimeri, năuc de succesul neastentat, în

e drumul lung spre steaua mea, vecină,
e drumul scurt spre firele de iarbă.

DOMNUL ÎN HAINE CENUȘII

- Poftim, deși n-ai bătut la ușă
ți-am simțit pulpana hainei de cenușă,
ea, nu mai știu de câte săptămâni
îmi fumegă-n piept zdreanța de plămâni.

În ochii mei verzi au crescut ferige
de când ascund gura să nu te strige,
urechile sunt pline de bălării
Să n-aud foșnetul hainei tale gri.

Măinile zac uscate grinzi
de cât le strâng să nu le prinzi,
mi-am ars tot gâtul cu rachiu
de cât tot beau să nu te știu

Buzele s-au prefăcut cucute
de-atât mușcat să nu sărute
în loc de sfinți și pirostrii
pulpana hainei tale gri...

SCRISOARE

Dragostea ta e singurul scut
ridicat între mine și moarte,
ea-i prezentă în orice minut
numai tu ești atât de departe.

Nu mi-ai scris nici un rând, nici un rând,
simt cum versu-mi coboară din carte
și-n tăcere, cuvânt cu cuvânt
se îmbracă în straie de moarte.

DUPĂ RĂZBOI

Prieteni, eu aș trece în ordinul de zi
și stâncile și pomii ce-au rezistat cu noi
atâtor vechi atacuri. Pe trunchiul ars aș scri:
"S-a prăbușit în lupte alături de eroi".

Desigur, un alt arbor o să răsară iar,
Când pacea o să cânte ăn ramurile-i vii
și-n fiecare toamnă din sânge legendar
în frunze or să crească medalii aurii.

O să mă-ntorc atunci la trunchiul vechi și ars

ce ieri mi-a fost prieten sub gloanțe fără șir
și am să torn deasupra-i o gură de vinars,
așa cum fac bătrânii la noi în cimitir!

EU SUNT CA O DOBROGE

Ascund ca o Dobroge unduitoare dune,
lumini fluorescente inundă roșii dale,
pe clape moi de valuri pot face să răsume
scandarea lui Ovidiu și-a lacrimilor sale.

Ca-n stepele Dobrogei migrează-n mine
vescure
cu umbrele pierdute sub cerul dus pe mare,
adun pe tâmpile sarea din ghioluri și din
lacuri,
încremenind mulțimea de clipe trecătoare.

Mă dărui ca Dobrogea în deltă la Sulina,
m-absoarbe-n larguri marea cu spumă albă-
n plete,
și toamna ard în frunze de aur nicotina
atâtor vise plânse pe-un țărm cu minarete...

MAREA

Iar m-am umplut de-al valului tumult...
Un anotimp nescris ăn calendare
s-a revărsat c-o inimă mai mult,
să mă prefacă grav în timp și mare.

Când plin de mâl la țărm sosi pe brânci
vibrau în pieptu-mi unde ne-mplinite,
iar pleoapele mi-au sângerat de stânci
ca două aripui largi și ostenite.

Și măsurând din nou golul învins
meduzele mi-ademeneau privirea,
nedeslușind că fruntea mi-a atins
fără să vrea, în zbor, dumnezeirea.

Esența mării o mai port în trup,
în pori mai duc aascunsele-i saline,
de-aceea când înalte ploii irup
le-aud tăcut cum se desprind din mine.

CÂINII

Soseau apele, bivoliu nêimblânziți din bezne,
și bivoliu pe ape săltau pe fostul drum,

RESTITUIREA POEZIEI

Nicolae Tăutu

...Debutând din liceu în 1939 și pierzându-și candoarea din "Tăceri peste apă vie", mai întâi pe front, când ajunge la superbe obsesii neguroase cu viziuni de mare rafinament și, apoi, în demagogia militanțistă a anilor ce au urmat, pentru a reajunge acolo unde ar fi trebuit să-i fie drumul de abia prin "Prefață la inima mea", apărută premonitoriu în 1972, exact când aceasta avea să se oprească, Tăutu face parte din aceeași categorie de scriitori care nu și-au dat măsura, printr-un destin dramatic asemănător celui al lui Mihaela Dragomir. Adică nu cei împiedicați direct și propriuzis să scrie ci, mai degrabă, cei cu o parte din operă scoasă de sub imperiul inspirației personale și clonată la modul egalizator-festivist-marxist-leninist-stalinist-conformist, ca nu cumva să țâșnescă pe alături. Ceea ce, față de superbe surprize creatoare pe care le poate da inspirația umană lăsată în forma ei firească a libertății de gândire, tot o crimă precum spalarea creierelor poate fi considerată. O crimă fără criminal direct, o schingiuire fără tortionar direct, o siluire fără siluitor direct, sau fără alt vinovat decât damnarea de a trăi într-o epocă neagră și a muri înainte de sfârșitul ei, deoarece salvarea poate fi asigurată doar supraviețuitorilor.

Caietul de poezie al **Revistei Fundațiilor Regale** (parcă ultimul apărut în 1947) cuprinde versurile a 30 de poeți semnificativi ai perioadei; aproape toți cei care, numai după doi ani, în 1949, nu mai erau. Adică, în două feluri nu mai erau: ori nu mai erau deloc, ori nu mai erau ei ca atare, așa cum se demonstrau, la un scânteietor nivel al poeziei moderne europene, în cele 125 de pagini ale "Caietului", poate ultimele pentru multă vreme ale artei poetice atinse de autorii români. Ce publica acolo Neculai Tăutu, autorul de mai târziu al unor zornăitoare cântece ostășești pentru pace și tovărășie, reproducem în pagina următoare. Dar nu numai despre acele versuri este vorba, ci despre tot ce am adunat (și încă se mai poate mult aduna) în aceste pagini, restituind cu pioșenie cititorului de astăzi valoarea autentică a unui poet care, din păcate, pe cât se demonstrează aici a fi de memorabil, pe atât e de uitat. (din volumul "Amintiri din Casa Scriitorilor"- C.Leu, 2002)

mijlocul celorlalți candidați care-și frâneau mâinile de emoție. Un mașinist al Uzinei Mici veni spre el și i se adresă admirativ:

- Tată, ești tare ! Preciș te-angajează nea Doru !
- Pe naiba !

- Bre, eu fac pariu cu mata pe o ladă de bere d'aia bună ! Ce dreacu, sunt de o sută de ani în Uzina asta ! Mă mai pricep și eu ! Gata, ești angajat !

Cristea deschise gura, încercând să-i răspundă, când se trezi cu Doru în spatele său:

- Băi, Cristea, ce mai stai pe-aici ? Du-te LINIȘTIT acasă ! Nici o problemă ! Al meu ești !

Cristea se înroși până în vârful urechilor și băigui un "Mulțumesc, să trăiți !" plin de recunoștință. Ieși ușor ametit pe poarta Uzinei, nu înainte de a încheia pariul cu mașinistul.

A doua zi, sosi la prima oră să vadă rezultatele Concursului. Încă nu se afișaseră. Mașinistul, nu la fel de zămbăreț ca ieri, se iți o clipă undeva în spatele unui decor pe jumătate demontat.

În sfârșit, sosi hârtia. Pe la prânz. Afișul glăsuia sec: "În urma concursului din ... a fost declarat reușit tov. G. Zisu, prin transfer de la Uzina cea Mare".

Aha, deci Zisu trecu de la Mare la Mic. Bună treabă !

Cristea își stăpâni cu greu o înjurătură și-l căută pe mașinistul precizător. Ial de unde nu-i ! În mod sigur, n-avea destui bani pentru lada cu bere...

Cristea își aminti cum se pregătise pentru examenul la Atelier. Doar zece zile. Atât.

Apoi, toată lumea fusese a lui. Până azi. Azi, când cineva îi luase pământul de sub picioare. Se gândi cu groază că e obligat să se întoarcă în Uzina de la Timișoara, unde o să se trezească față în față cu colegii care - mă rog, câțiva -

s-ar fi bucurat să scape de el.

Soacra lui Cristea - mama lui Gertrude - era singura care se va bucura de nereușita lui. Să stea, în continuare, alături de Gertrude și, de ce nu, să mai aducă și el un bănuț în casă...

Cristea o urăse pe soacră din prima clipă. O matahală de femeie care - se zvonea și, pare-se, pe bună dreptate - era, cam din adolescență, rea de muscă. Rea rău ! Faptul că trăgea la măsca cu nădejde îi completa pe deplin C.V. - ul de femeie fatală.

Fatală pentru cine o întâlnea, normal ! Bărbatul ei, funcționar la Uzină, un martir care îndura hachițele ei cu o răbdare demnă de o cauză mai bună...

Gertrude era destul de frumoasă și atractivă. Cu alte cuvinte, i se citea în priviri celebrul dicton: "Vino peste mine !"

Inițial, Cristea se simțise atras de ea doar pentru că Gertrude sugera că mai pusesse mâna pe o carte. Cristea era fascinat de femeile care mai răsfoieră câte ceva în afară de cărțile de joc.

Și Gertrude corespundea din acest punct de vedere.

La pat, din păcate, era un desăvârșit amestec de statuie de lut și păpușă gonflabilă. Deseori, Cristea trăia cu senzația neplăcută că, atunci când făcea amor, Gertrude număra cu dăruire petele de muște de pe tavan.

Cristea zbură atunci cu gândul la Mia, prima lui dragoste din liceu. De fapt, prima lui dragoste adevărată. Era topit după ea. Dar și ea după el.

Cristea învățase de unul singur să cânte la gitară și era în vizorul celor mai mișto gagici din clasă. Dintre toate, el o alesese pe Mia. Înaltă, cu fruntea largă și cu un timp superb, bine întreținut de ore prelungite de exerciții fizice și balet, Mia era considerată, unanim, numărul unu. Până și uniforma stătea perfect pe

Nicolae Tăutu

îngeri uciși în spume, cu fluier din glezne
se prefăceau în sălcii, se preschimbau în fum.

Pe-acoperișuri câinii urlau fără-ncetare
și urlatul adânc se împlânta în noi,
venind din vechi migrații cu scârțait de care
cu turme de berbeci în fiece puhoi.

SILUETE

Am tăiat din carton siluete
de cunoscuți și prieteni
și le-am ascuns în birou
într-o mapă.

Le răsfoiesc uneori
scuturându-le de praf și de stele;
unuia i-am făcut o inimă mare,
alteia i-am scris orizonturi pe frunte;
cea de frig bătuită am scos-o
să se-ncălzească la soare.
De la o vreme nu mai deschid
mapa cu siluete de prieteni,
de cunoscuți și străini;
cartoanele, ca niște umbre-ale lor,
au rămas, tânjind de lumini;
doar oamenii după care
le-am tăiat chipul
sunt tot mai puțini...

VIZIUNE

Din pântecul de stâncă am să renasc înalt
în zbor rotund de clopot și retezat de lună,
în zgura inserării, de nouri măcinat,
voi adăsta în cântul ce peste vremi răsună.

Din toaca mănăstirii am să m-adun în zori,
din algele de aer, din puful păpădiei,
și risipindu-mi cântul vom fi doi călători
în luntrea aurită pe-oceanul veșniciei.

EPITAFUL CUVINTELOR

Mor cuvintele, aliatele mele,
nu le mai pot striga pe nume,
fără epitaful și pietre funerare
cenușa li se stinge
cu veacurile sub ochi în dicționare.
În fiecare verb - o bătaie a inimii,

în fiecare substantiv - o monadă,
în fiecare adjectiv - ochii
unei căprioare.

Cuvântul nufăr n-o să mai înflorească,
vultur - n-o să mai zboare,
iubire - o să fie acoperit de ger,
de licheni și de iască,
doar Ulisse prin foile din antologii
peste vremi o să plutească...
Mor cuvintele tăcut ca stejarii,
la un veac sau două,
nu le mai întâlnești în carte
și cu fiecare din ele

dispare din poezie o parte
și din culoarea spațiului imens
atârând ca un doliu
între stele...

CATARGELE

O, negri nouri din miez de noapte,
stratificați în lutul nenăscut,
un asfințit netulburat de șoaptele
pogoară-n magmă trupul neștiut.

Doar crucile se deslușesc prin ape
catarge gri înalță jilav lemn,
de curcubeu să fie mai aproape

sau în otrava din săgeți.)

Doar haita câinilor mai latră
în urma miilor de ani,
dar caii-s morți de mult în piatră
și ierburi trec peste hatmani!

CSARDAS

(Revista Fundațiilor Regale - 1947)
Ce-ndrăgostit barbar de hun
M-a risipit în Asia slută,
iar cortul de nomad străbun
în inimă acum mi-l mută!...

Ce Crivăț vechi de mii de ani
m-ajuns din urmă braț de fum,
dați pinteni fraților hatmani
Să nu înzăpezim pe drum!

O, Crivăț vechi, strigoi de pustă,
îmi viscolești sufletul gol,
ia-mi inima amar de-o gustă
din țeasta spartă de mongol!

Săltați sub șea fân și bureți
Și carne proaspătă de reni,
au năpădit strâmții pereți
păduri de mușchi și de licheni!

Doar lupii după noi mai latră,
lupii de-atunci, prin mii de ani,
dar caii-s morți de mult în piatră,
dați pinteni, fraților hatmani!

În încheiere, spre demonstrația laboratorului poetic, două variante:

STAMPĂ VECHĂ

(în volum - 1971)
În stampana veche m-am simțit
în lung exod și eu gravat,
tăiat de vântul ascuțit
și asurzit de nechezat.

Mai stăruia doar colbul sur,
reci umezeli de vizuini,
și zimbrii fulgerând în jur
copite grele de rugini!

Treceam, popor de călăreți,
prin pusta cu aprinse ierbi,
și se uscau sub șei bureți
și carnea poraspătă de cerbi.

Un crivăț vechi de mii de ani
Ne-a prins din urmă, braț de fum.
Dați pinteni, fraților hatmani,
să nu înzăpezim pe drum!

Un crivăț vechi, strigoi de stepe,
ne viscolea la orice pas -
sfârșita cale iar începe
în orizont fără popas,

Și galopam fără sfârșit...
(Simt osteneala lungii vieți
curmată-n lama de cuțit

ea. Iar bentița albă (obligatorie) îi scotea și mai mult în evidență fruntea. Ochii erau de-a dreptul furați de la o căprioară...

Mia și Cristea obișnuiau să meargă aproape sâmbătă de sâmbătă la celebrele "ceai"-uri ale vremii aceleia. Mia se îmbrăca întotdeauna, decent, dar atrăgător.

Era topită după Beatles, Hendrix, Bee Gees, Janis Joplin. Ca să-i facă pe plac - și nu numai - Cristea stătea nopți întregi să scoată textele englezești de pe benzile de magnetofon aproape demagnetizate de-atâta ascultat...

Primul lor sărut (tot la un "ceai") a fost pe cântecul Bee Gees-ilor, "Holiday".
Vocile atât de calde și de armonioase ale tinerilor australieni mângâiau parcă buzele lor îngemănate...

Cristea își făcuse chiar și o trupă pop, de care era foarte mândru, purtându-și cu veselie nedisimulată celebra ghitară electrică a acelor vremuri, pe numele ei "Turist".

Cântase cu trupa și la petrecerea de bacalaureat când, de altfel, băuse și "Triple Sec" pentru prima dată. Statutul lui Cristea era destul de straniu în liceu. Pe de o parte, fusese premiant întâi în fiecare an (spre bucuria profesorilor și invidia cretină a unor colegi), iar pe de altă parte, umbla cu cei mai mari derbedei ai clasei... Sigur că, pe vremea aceea, noțiunea de derbedeu presupunea doar o pereche de blugi (de la "pachet"), o cămașă înflorată (plină epocă "Flower Power" și părul cev amai lung (mai ales în vacanțe, când se dădea "liber" la plete).

Mia îl însoțea pe Cristea cam peste tot, nu numai la școală (plecau și veneau împreună) ci și la filme, teatru, concerte, la mare...

S-au despărțit într-o mohorâtă zi de toamnă, Mia alegând (avea să afle destul de târziu) libertatea. Elveția... Cristea a strâns din dinți și a încercat s-o uite, confundându-se într-o adevărată masă de cultură, citind zi și noapte, compunând

cântece noi, frecventând asiduu majoritatea bibliotecilor bucureștene.

Slăbise mult și avea o lucire aparte în ochi. Lucirea pe care nu ți-o poate da decât bucuria de a descoperi noi și noi universuri în paginile cărților.

Continua să asculte muzică în neștire, zi și noapte. Și, culmea, chiar avea ce asculta.

Era o perioadă frumoasă, parcă mai bună ca până atunci, războiul rece începea să se mai dezghețe, oamenii nu mai erau atât de încruntați pe stradă, ba chiar începuse să se mai liniștească și Miliția. Rareori, te mai oprea pe stradă să te tundă...

Începeau să apară discuri Electrecord pe care era inscripționat "Seria Beat".
Ce mai, aproape totul se îndrepta spre normal. Normalul înțeles ca "decent".

Festivalurile organizate de Club "A" adunate sute și mii de tineri sub cupola Sălii Palatului. Blugi evazați, cămași înflorate (cu dantelă la mâneci), plete, bărbi, cizme de cow-boy... Și, peste, toate, o bucurie parcă imposibil de exprimat în cuvinte.

Ajuns în acest punct al începutului de roman, o idee mi-a străfulgerat prin minte! Doar, îl cunosc pe Crsita, vorba ceea, de pe băncile ... grădiniței! Mai bine să-l las pe el să povestescă! Oricum, are mult mai mult haz decât mine...
Doar din asta trăiește, cum îi place să se laude adesea.

Sau, mă rog, din asta trăia!

Dar eșecul, eșecul lui cel mare cu acea comisie care-l dăduse câștigător pr altul după ce el primise cele mai multe aplauze, îi dădea deocamdată speranțe.

Adică, îl făcea să spere căși acum, la ședința de primire promisă de secretară, aveau să-l trântescă. Adică să-l lase-n pace și să nu-l mai sufoce cu dragostea lor.

STAȚIE DE EPURARE APE UZATE CU TREAPTĂ DE EPURARE SECUNDARĂ

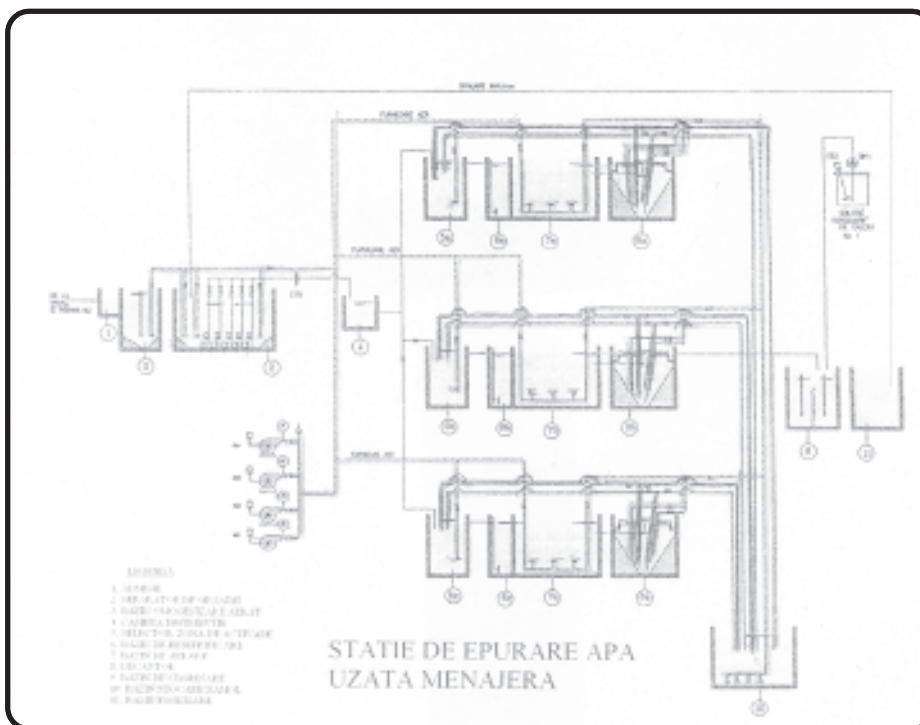
Stia de epurare pe care o prezentam ca exemplu este o statie de epurare pentru o asezare rurala de marime medie ce se limiteaza numai la o tratare mecanica si biologice. Pe baza informatiilor primite de la beneficiar statia se proiecteaza folosindu-se procesul extins al namolului activat ce asigura o tratare constanta si de calitate a apei uzate ce va fi intotdeauna in acord cu standardele europene de descarcare in emisari . Avand in vedere faptul ca echipamentele electro-mecanice au si un exemplar de rezerva, functionarea statiei va fi continua si fara probleme. Cheltuielile de exploatare a statiei -consum electric,consum de chimicale,productia de namol in exces ,piese de schimb si manopera sunt minime.

Descrierea statiei si a tehnologiei de epurare prezentata in continuare este materializata in schita anexata.

TRATAREA PRIMARA . Aceasta presupune ca debitul de apa uzata din BAZINUL DE ADMISIE (pozitia 1) sa fie pompat in SEPARATORUL DE GRASIMI (pozitia 2). Indepartarea grasimilor este o etapa importanta in cadrul statiei. Inainte de a intra in bazinul de egalizare cea mai mare parte a grasimilor si a uleiurilor sunt separate din apa uzata in separator,evitandu-se complicatii accidentale in functionarea in bune conditii a statiei. In vederea cresterii eficientei de separare a grasimilor compartimentele separatorului sunt aerate. Continutul separatorului va fi vidanjat periodic. Separatorul de grasimi este aerat prin aportul unor difuzori de bule fine in vederea evitarii degajarii mirosului neplacut.Pentru o tratare optima a apei uzate,influentul trebuie sa fie nu numai uniform din punct de vedere al debitului (incarcare hidraulica)dar trebuie sa aiba si celelalte caracteristici uniforme. Uniformizarea aceasta se realizeaza prin intermediul unui BAZIN DE EGALIZARE SI AERARE (pozitia 3). Apa uzata curge din separatorul de grasimi in bazinul de egalizare unde sunt instalate pompe submersibile dotate cu cutit inelar fix si rotor tocator. Pompele asigura functionarea optima in cazul continutului de materii solide a apei uzate excluzand blocarea acestora. Toate materiile solide sunt taiate si maruntite in particole mici,ca urmare nu este nevoie de site separate sau/si de instalatii de dezintegrare solide, problema cu stocarea solidelor retinute fiind total eliminata. Bazinul de egalizare este aerat si continutul mixat in vederea prevenirii conditiilor anaerobe si a depunerii solidelor.Apa uzata este amestecata prin intermediul difuzorilor de bule medii la intensitate volumetrica de aerare de 1mc/mp/h, care este sufficient sa mentina suspensiile solide in retentie si alimenteaza materia din apa uzata cu oxigen. Astfel ,substantele care sunt usor oxidative ,se oxideaza si astfel este stopata eliminarea mirosurilor. Cantitatea de apa uzata pre tratata este descarcata in treapta biologica dupa trecerea prin separatorul de grasimi.

TRATAREA SECUNDARA BIOLOGICA . Apa pretratata pompata din bazinul de egalizare in CAMERA DE DISTRIBUTIE (pozitia 4),este condusa in linia biologica. Pentru tratarea biologica a apei uzate este folosit procedeul extins cu namol aerob activat. Succesiunea de bazine cuprinde BAZIN DE SELECTARE (pozitia 5),BAZIN DE DENITRIFICARE(pozitia 6),BAZIN DE AERARE (pozitia 7) , BAZIN DE DECANTARE (pozitia 8)

si BAZIN DE STOCARE NAMOL (pozitia 10) Apa pompata in bazinul de selectare este amestecata cu namolul activat recirculat , care este continuu pompat de air lifturi din bazinul decantor inapoi in bazinul de selectare pentru procesare viitoare. Peretii verticali ai compartimentelor bazinului de selectare printre care curge apa ajuta la realizarea amestecului

hidraulic in fiecare compartiment. Fiecare compartiment al bazinului de selectare este aerat si continutul mixat prin intermediul aerului . Aerul este injectat prin intermediul difuzorilor de bule medii, care sunt instalati pe radierul fiecarui compartiment al bazinului de selectare. Din bazinul de selectare biomasa este condusa in bazinul de denitrificare. Un mixer submersibil este instalat in vederea asigurarii amestecului total in cadrul bazinului , cat si a evitarii depunerii partilor solide in zonele "moarte" ale bazinului . Pentru a mentine constant continutul de namol , cat si pentru a mentine concentratia nitrailor in bazinul de denitrificare este necesar sa se recircule namolul de pe fundul bazinului de decantare in bazinul de denitrificare prin intermediul unei pompe de recirculare cu airlift. In plus, apa cu materii flotante din decantor este reintrodusa in circuit in cadrul bazinului de denitrificare . In acest fel , cantitatile necesare de azotati sunt introduse in bazinul de denitrificare pentru eliminarea azotului. In continuare biomasa este aerata si amestecata prin injectie de aer in bazinul de aerare. Aerul este injectat in apa uzata prin intermediul unor difuzori de bule fine special proiectati, care sunt instalati pe radierul bazinului, in asa fel incat cantitatea de oxigen dizolvat sa fie maxima si amestecul sa fie realizat. Suflantele pentru aer sunt de tip cu canal lateral. Dupa aerare si amestec in bazinul de aerare, biomasa trece in faza finala

clorinare. Bi unei conduct sistem de distributie bine proiectat asigura o

distributie uniforma a amestecului de namol si apa uzata pe toata circumferential decantorului .Sectiunea triunghiulara transversala a decantorului si constructia metalica interioara asigura o stabilitate a lichidului si retentia efectiva a namolului activat. Sistemul complet automatizat proiectat de curatire cu sistem de colectare si flotare a namolului cu aer, inlatura orice materie plutitoare de pe separate decantorului in bazinul de aerare sau in bazinul de stocare namol. Namolul depus din centrul decantorului este pompat in bazinul de selectare prin pompe airlift ,care sunt amplasate in decantor. Namolul in exces activat este evacuat periodic in bazinul de stocare namol care este aerat (pozitia 9).

Optional apa tratata curge din decantor in BAZINUL DE CLORINARE (pozitia 9) , proiectat

in asa fel incat sa asigure un timp de contact intre apa dezinfectata si tratata de aproximativ doua ore , la un debit mediu . Pentru dezinfectia apei tratate se foloseste hipocloritul de calciu prin intermediul unor pompe dozatoare . Concentratia optima de hipoclorit de calciu este de 5% . Solutia este preparata intr-un bazin de 0,25 mc din polietilena si este continuu dozata prin intermediul unei pompe dozatoare electronice. Pompa dozatoare functioneaza automat in acord cu rata de debit. Toate partile componente ale echipamentelor in contact cu solutia chimica sunt realizate din materiale rezistente la coroziune

Apa dezinfectata poate curge ,optional , intr-un al doilea BAZIN DE EGALIZARE (pozitia 11)-bazin de stocare al apei uzate tratate unde se omogenizeaza debitul provenit din treapta biologica,se asigura un debit necesar pentru spalarea filtrelor si un nivel constant in bazinul de clorinare.

Pentru imbunatatirea calitatii apei tratate statiei de epurare i se poate adauga si o treapta de epurare tertiara. In schema alaturata este prezentata o astfel de statie de epurare cu doua linii functionale si una de rezerva.

HYDROTECH ENGINEERING SRL
Ing. Eugeniu CONSTANIN. VUZITAS

APEL UMANITAR

La numai patru ani, natura s-a dezlăntuit din nou ca un blestem asupra satului Clit al comunei Arbore care, și așa, avea puține mijloace de subzistență.

În urma viiturii produse de ploaia torențială din 30.06.2006 și cele din intervalul 18-20 august, 20 de case au fost avariate grav, 30 parțial, iar culturile agricole au fost distruse în proporție de 80%. Pe o lungime de 6 km. Drumurile sunt impracticabile.

În aceste condiții, Fudația „Cer-Clit”, asigurând că toate ajutoarele vor fi distribuite numai celor care au suferit de pe urma dezastrului, face apel pentru sprijinirea lor prin materiale de construcții sau sume de bani transmise în contul 2511.A01.0.2304269.0241.ROL.1 BCR Rădăuți, jud Suceava, codul IBAN fiind RO81RNCB0241023042690001.

AGRICULTURA ÎNTRE “A FI ȘI A NU FI”

MOTO: “TOATĂ VIAȚA NU ESTE DECÂT O CĂLĂTORIE SPRE MOARTE”

Seneca,

Am călătorit mult, chiar foarte mult anul acesta prin țară, încercând să surprind cele mai semnificative detalii ale vieții noastre agricole și rurale, acum înaintea aderării. Am călătorit de la București la Constanța, la Baia-Mare, Oradea, Carei, Bacău, Iași, etc. Am efectuat un fel de relevu de la munte la câmpie și mare, încercând să deslușesc sensul vieții, rostul ei, ca și relația între viață și moarte, adică între viu și neviu, între agricultură și lipsa de agricultură, raportul între stări, adică între starea pozitivă sau optimistă a oamenilor, și cealaltă - negativă/pesimistă, între realitate și virtual în implicarea instituțiilor statului, a actualilor și foștilor conducători ai țării în dezvoltarea segmentului rural și agricol al teritoriului României. Cum în urma acestui studiu va rezulta un material amplu, pe care sper să nu-l publicăm din cauza concluziilor foarte amare și deprimante la care ajunge, vom schița în acest articol doar câteva constatări nu prea optimiste, deși, personal, și pe fond, sunt un optimist durabil.

1) Viața poate fi definită ca ansamblul funcțiilor care rezistă morții (Xavier Bichat - chirurg, acum 2 secole). Simt nevoia să fac o comparație între biologic, pe de o parte, și ecologie + economic pe de altă parte, tocmai datorită faptului că înfăptuirii procesului economic în lumea biologică se numesc agricultori, iar procesul în sine se numește agricultură. Ori, agricultura și ecosistemele naturale din care provine, îndeplinește nu numai funcția de producere de alimente pentru metabolismul nostru, indiferent de poziția socială pe care ne aflăm, și o serie de numeroase alte funcțiuni cum ar fi cea de producere de oxigen și absorbție bioxid de carbon din natură, funcții din păcate neplătite de nimeni. Dacă **comparați un hectar pe care crește porumb și un hectar cu suprafața acoperită de buruieni**, rezultă că în prima suprafață se produce o cantitate de aprox. 300 GJ energie metabolică și se eliberează o cantitate de aprox. trei ori mai mult oxigen decât plantația de buruieni de alături, buruieni care ocupă dominant biocenozele din teritoriul românesc.

Putem afirma că buruienile acestea domină viața noastră atât în plan agro-economic cât și social-politic. Deși unele dintre ele conțin genotipuri interesante, care ar putea salva România de multe necazuri, dezinteresul față de tot ce este viu în România, este atât de mare încât de pe urma buruienilor rămân în sol doar substanțele alelopatice toxice, care fac ca aceste soluri să devină improprie culturilor agricole performante cel puțin 2-3 zile de la luarea lor în cultură. În conformitate cu regulile Uniunii Europene, proprietarii acestora ar trebui să știe că le revine responsabilitatea managerială a readucerii acestor terenuri de la evoluția spre moarte, la evoluția spre viață, adică spre refacerea ecologică a solurilor și arealelor rurale ale țării. Dacă aceste suprafețe nu au încă un proprietar, atunci sunt de vină administratorii și politicienii țării, de la consilierii primărilor până la primul ministru și președintele țării. Tot ei sunt vinovați dacă legile țării și ale UE nu se aplică iar moartea domină viul în spațiul românesc.

2) Nimeni nu poate pretinde că deține cheia științei, a cunoașterii.

Când viața cedează locul morții, fenomenul se numește fatalitate și este caracterizat în biologie de iminența înlocuirii viului cu neviul, de trecerea de la o stare entropică la alta și de dispariția funcționării rețelelor biologice ale organismului viu.

Am ținut să propun o comparație a fatalității biologice

cu fatalitatea socială și politică, ultima fiind adeseori cauza principală a dezvoltării primei.

Dacă în România mortalitatea este mai mare decât natalitatea, avem de-a face cu o inecuație de tipul $m > n$ în care $m = \text{moarte}$ și $n = \text{natalitate}$, inecuație creată de mediul instituțional și politic românesc. Chiar dacă actualul ministru al sănătății susține că “fatalitatea” rezultată din inecuația de mai sus este generată exclusiv de miniștri anteriori care au ocupat această funcție, realitatea zilei de azi, care nu se vede din biroul său ministerial, arată că de fapt acolo se derulează un “management al vorbelor” și nicidecum unul “al faptelor”. Un asemenea ministru nu are nici un contact cu rețelele biologice umane, ale vieții în general, în afara faptului că face parte dintr-o asemenea rețea ocupând cel mai mare punct negru, prin inducerea și accelerarea celulelor neuronale ale celor care vin în contact cu celebra sa reformă în medicină. Fatalul este inevitabil, oamenii continuă să moară lent în comune, sate și orașe, fără asistență medicală necesară, numai cu permanenta promisiune că “lucrurile se vor îndrepta cândva spre mai bine”, adică viața va domina moartea, fenomen imposibil de demonstrat practic sub înțeleapta sa conducere. Domnul ministru al sănătății chiar pretinde că “deține cheia științei, a cunoașterii”, dându-se superior dintr-un vizibil complex de inferioritate cu aplicarea dietonului “bolnavul a murit, să-i fie de bine”, negândind nicicând atâta vreme cât e pe funcție că “fatalitatea” ar putea să-l păstrească cândva și pe domnia sa.

De fapt, **fatalitatea este invocată frecvent de instituțiile noastre**, mulți înalți funcționari reacționând la realitățile vieții ca niște “morți” și nicidecum ca niște “vii”. Singura dovadă reală că sunt încă vii sunt semnăturile lor puse apăsate pe “statele de salarii” și pe alte beneficii cu migală și osteneală dirijate din fondurile publice spre buzumarele personale.

Fatalitatea domină **dispariția din țară** a unui terorist fără ca cineva să fie vinovat, deși foarte mulți au supt suc dulce al acestei afaceri mai mult decât dubioasă.

Fatalitate denumește ministrul mediului și enormele pagube aduse arealelor agricole și rurale de eroziunea apei, vântului, de alunecările de teren, de inundații. Devorarea bunului public și al Uniunii Europene, tot fatalitate se numește, cunoscutul ministru “promițând celor afectați că cei vinovați de păparea fondurilor vor fi pedepsiți”. În tot acest timp “muribunzii țării” intră înec dar sigur la pierderi colaterale, minciuna fiind total transformată în adevărul tragic al românului, pe care nimeni nu l-a învățat cum să se apere nici de furia dezlănțuită a naturii, de catastrofele declanșate de epuizarea pădurilor, apelor și a solurilor și nici de agresiunea instituțiilor puse pe jaf fatal oamenilor ale căror venituri agresate, cum spuneam, de statul nesătul care le agravează mult nivelul de trai și posibilitatea de supraviețuire.

Toate ministerele încasează fatal taxe, și taxe mari, pe care cel care le plătește nu știe și nici nu va ști, fatalmente, niciodată în ce buzunare ajung.

Atunci când e vorba de jefuirea fără limite a omului normal entropia scade, organizându-se rețele și sisteme bune de adunare a bogăției de la sărac la bogat sau la stat (uneori rețele mafiotiste - stat). Dacă, dimpotrivă, statul trebuie să plătească sau să ofere serviciile pentru care este plătit, atunci fatalmente entropia crește; dezordinea trebuie creată pentru ca omul să fie amețit, manipulat, să facă un atac de cord, să ușureze casa de pensii de o pensie, și pe ministrul Sănătății de asistență medicală. Vă dați seama cât de importantă este moartea timpurile a pensionarilor, a bolnavilor și asistaților social pentru câteva instituții statale românești? Nimic nu este mai important decât acest lucru, pentru că în nici un cap de politician român nu există alte soluții.

3. În țările serioase ale lumii nimeni nu se interesează

de Prof.univ.dr.ing. MIHAI BERCA

de “trenurile care sosesc la timp și pleacă la oră fixă”. Această afirmație este specifică normalității și durabilității acelor popoare care și-au creiat instituții eficiente și o viață normală cu entropie redusă și cu oameni care se așteaptă să moară în 15 minute (durata normală a unei morți) tot timpul la peste 80 de ani. În asemenea țări așezate cu politicieni și instituții care gândesc prin oameni și pentru oameni, nimeni nu se miră că trenul sau avionul vine la timp și niciun ministru sau alt politician n-ar ieși pe sticlă să spună că și-a făcut un segment de datorie sau să mintă că a înfăptuit o reformă sau un program. Lauda pe sticla televizorului este un “abuz” pe care și-l permit numai politicienii români, pentru că ei nu înțeleg că au fost puși acolo întocmai pentru a-și face datoria durabil și moderat și nu pentru a veni cu explicații și învinuiri la adresa altora atunci când nu-și fac treaba.

Agricultorii români fac parte din “zona muribundă” a profesiilor. **Politica alimentară a țării este bazată în procent de peste 60% pe importurile unor produse de bază.** Acum, după recoltarea grâului se văd atâtea deficiențe și conflicte în zona de comercializare a grâului, atâtea deficiențe în organizarea asociativă a agricultorilor și atâtea dezordine în asociația pe produse, încât devine clar că la noi acasă nu va fi nimeni în măsură să-i facă pe agricultori să se iubească într-atâta încât să se organizeze pentru a-și apăra propriile interese.

Recent, într-un simpozion organizat la Constanța, o importantă autoritate locală afirma că numai 20% din grâul recoltat aparține calității “panificabil” iar acesta nu poate fi predat decât unui singur depozitar care a alcătuit deja un monopol. Și, pentru că este monopol, îl cumpără la cele mai mici prețuri din țară. În absența unei subvenții inteligente a suprafețelor ocupate de grâu, **agricultorii neorganizați au rămas pradă rechinelor depozitarii, care nu au nici o legătură cu agricultura și agricultorii și care chiar în condiții de lipsă a mărfii de calitate pe piață impun prețuri mai mici decât normal, fără ca cineva să le aplice legea monopolului,** pentru motivul că aceasta nu funcționează în România.

Pentru agricultorii români, trenul nu vine niciodată la timp și pleacă întotdeauna când vrea el. Pentru milioanele de țărani cărora li s-a promis că “vor trăi mai bine” trenul a rămas încă în cimitir, singura distracție care li se oferă fiind bălciul dintre “premier și președinte” pentru care trenurile vin și pleacă la ora exactă, spectacolul în sine consacrand o “stabilitate politică instabilă” ce ne conduce la gândirea că “acumulările gerontogenelor și funcționarea acestora la cei doi nu se manifestă”, sau altfel spus, “întâi interesele personale și de imagine”; iar cu poporul “încercăm să-l mai păcălim o dată”.

De la Bruxelles se vede bine ce se întâmplă în România. Se vede chiar foarte bine și poate tocmai de aceea Franco Fratini, comisar pentru justiție, spunea recent: “*Este vremea ca fiecare cetățean al României să adopte o nouă mentalitate denumită ‘CU MĂINILE CURATE’*. Toți trebuie să fim egali în fața legii. Aceasta așteaptă UE de la România, dar și conaționalii dv. de la clasa politică”.

Între aceștia, domnilor, se află și circa 4,5 milioane de țărani ai României, care așteaptă mult prin tribunale rezolvarea problemei funciare, a cadastrării și înscrierii în cartea funciară atât de promisă și laudată de ministrul nostru. Sperăm ca acest așteptat program să nu rămână numai pe sticla televizorului și să coboare în realitatea nemijlocită a agriculturii și ruralului pentru formarea pieții pământului și declanșarea energiilor investiționale în zona rurală, căci ar trebui să se înțeleagă că **NIMENI NU POATE INVESTI ÎN ZONE UNDE FORMA JURIDICĂ A PROPRIETĂȚII NU ESTE CUNOSCUTĂ.** Aici promisiunile au rămas durabile și fără rezolvare.